

ศิริภัสสร เกตนศิริ

1

เสียงเพลงยอดพญไทยบรรเลงโดยออร์เคสตราวงใหญ่อยู่ภายในห้องบอลรูมของโรงแรมชื่อดังริมแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งคลาดล่าไปด้วยผู้คนจากหลากหลายอาชีพที่นั่งอยู่ตามแถวของเก้าอี้ที่เรียงรายต่างระดับตามราคาบัตร จากแพงสุดไปจนถูกสุด ซึ่งก็ยังอยู่ที่ราคาหลายพันบาท ด้านในสุดของห้องเป็นเวทีที่ยกสูงจากพื้นเกือบสองเมตร ฉากหลังเป็นบลูสกรีนสีน้ำเงินเข้ม แล้วฉายไฟเป็นรูปดอกไม้หลากสีสลบกันไปมา มีบรรดาสาวงามหลายสิบคนในชุดเดรสราตรีเข้ารูปสั้นแค่เข่า เปิดไหล่ด้านเดียวซึ่งเป็นสายเดี่ยวสีม่วงพาสเทล สวมรองเท้าส้นเข็มสูงห้านิ้ว

สาวงามเหล่านั้นยืนตัวตรง ปล่อยแขนแนบลำตัว ทุกสายตาจับจ้องไปยังหญิงสาวสองคนที่ตรงกึ่งกลางด้านหน้าสุดของเวทีด้วยความตื่นเต้น หลังจากที่ทำพลพิธีกรชายได้ประกาศชื่อของสาวงามผู้ได้ตำแหน่งรองอันดับสองไปแล้ว คือนางสาวเบญญาภา จันทร์ดี สาวงามจากค่ายป่ายูพีดี นาทิที่เหลือกก็คือรอพิธีกรชื่อดังประกาศผลการตัดสินตำแหน่งยอดพญไทย โดยมีศิริภัสสร เกตนศิริ สาวงามจากค่ายเพชรานภาผ่านเข้ารอบมาจนถึงสองคนสุดท้าย และนางสาวกัญชพร ไพรวลัย สาวงามจากการปลุกปั้นของคชาพัฒน์

หรือหนึ่งห้อง สาวเทียม ช่างแต่งหน้าทำผมที่ผันตัวเองมาเป็นแมวมองหาเด็กสาวมาบ้านเพื่อส่งประกวดตามเวทีต่างๆ

“น้ำผึ้ง ตื่นเต้นจังเลยนะ” ศิริภัสสรใช้มือข้างขวาจับมือข้างซ้ายของน้ำผึ้งบีบกระชับ เพราะเกิดอาการใจเต้นจนมือสั่นกับการประกาศตำแหน่งสำคัญ

“ใช่ ผีงก็ตื่นเต้น”

“แต่ภัสว่าน้ำผึ้งต้องได้ตำแหน่งแน่ๆ ตอบคำถามก็ดีด้วย”

“ไม่แน่หรอก อย่าลืมนะว่าภัสได้ตำแหน่งขวัญใจช่างภาพไปแล้วหนึ่งตำแหน่งนะ” ตำแหน่งขวัญใจช่างภาพสี่มวลงคนนั้นได้เงินรางวัลถึงสองแสนบาท

“เป็นรางวัลปลอบใจของรองอันดับหนึ่งไง” ศิริภัสสรกระซิบบอกม้ามิดที่กลายเป็นตัวเก็งเพราะบุคลิกท่าทาง ปฏิภาณไหวพริบ และความสามารถที่โดดเด่น กระทั่งมีเสียงเชียร์มากมายในโลกโซเชียลในช่วงที่เก็บตัวและโปรโมตหนึ่งเดือนเต็มๆ และคืนนี้ก็จะคืนตัดสินว่าใครจะเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดบนเวทีเกียรติยศแห่งนี้

และเวลาที่พิธีกรปล่อยให้ในช่วงสัญญาณภาคศิริภัสสรรู้สึกเหมือนใจจะหยุดเต้น และทางเดียวที่จะช่วยให้เธอมีลมหายใจต่อไปก่อนจะล้มลงได้ก็คือดวงตาคู่สวยต้องทอดมองไปยังโต๊ะของนายแม่เพรานภา ผู้เป็นคนปลุกปั้นเธอจนเพียงพร้อมไปด้วยความรู้ ความสามารถ และความสวยอย่างไม่มีที่ติสำหรับการขึ้นเวทีใหญ่ของประเทศ หลังจากที่พาเธอไปประกวดตามเวทีต่างๆ เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ให้มากที่สุด จากนั้นเมื่อคิดว่าเธอพร้อมแล้ว เวทียอดพญไทยจึงเป็นเวทีสุดท้ายให้เธอได้พิสูจน์ความสามารถ และจะทำความฝันของนายแม่ให้เป็นจริงได้หรือไม่

ศิริภัสสรส่งยิ้มไปให้กับผู้มีพระคุณอย่างสุดซึ้ง นายแม่เพรานภาอดีตรองนางงามยอดพญไทยที่หันมาเอาดีด้วยการฝึกเด็กสาวอายุตั้งแต่สิบแปดจนสูงสุดยี่สิบปีส่งเข้าประกวดตามเวทีต่างๆ หญิงสาวกวาดตามองไปยังเก้าอี้ด้านข้างของนายแม่ ตรงนั้นมีชายหนุ่มในชุดสูทสีน้ำตาลไหม้ ใบหน้าคมเข้มเคร่งขรึมปราศจากรอยยิ้ม และเขายังอำพรางสายตาจากคนรอบข้างด้วยแว่นสีชาราคาแพง เรียวปากหยักได้รูปปิดสนิท รอยเคราเขี่ยขึ้นอยู่สองข้างแก้ม

แต่เพียงบางๆ อดีตพันตำรวจตรีพิธิวัฒน์ พรหมพิริยะ หรือคุณธิ ลูกชายคนเดียวของนายแม่พรานภา ชายหนุ่มที่เธอแอบหลงรักตั้งแต่แรก จากนั้นจึงตัดสินใจเข้ามาอยู่ในค่ายพรานภาเมื่อปีที่แล้ว แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีสายตาเอาไว้มองใครเลย นับตั้งแต่มีปัญหาเกี่ยวกับเจ้านายที่เป็นรัฐมนตรีช่วยอยู่กระทรวงหนึ่ง

เสียงเพลงยอดพญไทยทำให้หญิงสาวตื่นจากภวังค์ และหันไปมองเจ้าของตำแหน่งเมื่อปีที่แล้วเดินเยื้องกรายยิ้มหวานไปตามเวที พลังโบกมือให้กับผู้ชมไปทั่วฮอลล์ขนาดใหญ่ เพื่อเป็นการอำลาตำแหน่งและส่งมอบให้นางงามคนใหม่ได้ทำหน้าที่แทน

“สำหรับตำแหน่งนางงามยอดพญไทยจะต้องเดินทางไปประกวดชิงมงกุฎความงามที่ต่างประเทศ และต้องทำหน้าที่ในตำแหน่งหนึ่งปี แต่หากเจ้าของตำแหน่งนางงามยอดพญไทยไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ รองอันดับหนึ่งจะขึ้นมาทำหน้าที่นั้นแทน ดังนั้นชื่อที่ผมจะประกาศต่อไปนี้ จะเป็นผู้ครองมงกุฎนางงามยอดพญไทย” พิธีกรชื่อดังประกาศหน้าที่และสิทธิของเจ้าของตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ให้บรรดาแขกผู้มีเกียรติที่มานั่งเป็นสักขีพยาน รวมถึงผู้ที่รับชมทางบ้านฟัง เพราะมีการถ่ายทอดสดไปทั่วประเทศ

“สำหรับผู้ที่ได้รับตำแหน่งนางงามยอดพญไทยประจำปี พ.ศ. 2555 ได้แก่...” ลีเสียงประกาศนั้นก็มียิ่งกลองรัวขึ้น เพื่อเร้าใจให้ทุกคนได้ตื่นเต้นและร่วมลุ้นผลการประกวดนี้ไปด้วยกัน

“ผู้ที่ได้รับตำแหน่งนางงามยอดพญไทยในปีนี้ได้แก่หมายเลขสี่สิบห้านางสาวกัญชพร ไพรวัลย์ ขอแสดงความยินดีด้วยครับ”

น้ำผึ้งหรือกัญชพร ไพรวัลย์ จากบ้านไพรเบ็งตากว่างก่อนจะยกมือขึ้นปิดปาก แล้วก็โผล่เข้ากอด ศิริภัสสร เกตน์สิริ เหมือนที่เคยกอดนางลักษณเพื่อนสนิทเมื่อครั้งเวทีนางนพมาศบ้านไพร

“น้ำผึ้ง ดีใจด้วยนะ ดีใจด้วยจริงๆ” เมื่อศิริภัสสรสวมกอด น้ำผึ้งก็รู้สึกได้ถึงความตื่นเต้นยินดีด้วยอย่างแท้จริงจากเพื่อนนางงามที่ร่วมเก็บตัวอยู่ด้วยกันถึงหนึ่งเดือนเต็ม

“ภัส ขอบใจมากๆ จะ ขอบใจ แต่ผึ้งไม่อยากจะเชื่อเลย”

“เชื่อเถอะ ตอนนี้เธอเป็นนางงามยอดพญไทยแล้ว”

ศิริภัสสรเอ่ยทิ้งท้าย ก่อนจะโดนรังแกจนให้เดินไปยังเวทีด้านในเพื่อ ยืนประจำตำแหน่งข้างบัลลังก์ความงาม ที่บัดนี้อดีตนางงามปีก่อนได้ลุกขึ้น และนำมามงกุฎใหม่ที่อดีตเพื่อนนางงามเวทีเดียวกันนี้เชิญมารอพร้อมกับ สายสะพาย ซ่อดอกไม้ มาสวมให้กับนางงามยอดพญไทยคนใหม่

แสงแฟลช แสงไฟจากบรรดาช่างภาพสื่อมวลชนสว่างวาบจนแทบ ตา แต่ศิริภัสสรก็ยังยิ้มสู้ ถึงแม้ว่านายแม่อาจจะไม่พอใจที่เธอทำไม่ได้อย่างที่ ต้องการ แต่เธอก็บอกตัวเองว่าทำดีที่สุดแล้ว และต่อจากนี้ไปเธอหวังว่า จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดอดีตนายตำรวจมากขึ้น เมื่อการประกวดของเธอสิ้นสุด ลงแล้ว

“**น**าเสียดาย ยายภัสน่าจะได้ตำแหน่ง ตอบคำถามไม่ดีเลย”

พรานภาพเปรยกับลูกชายที่นั่งเฝ้าอยู่ที่โต๊ะกินเลี้ยง ภายในห้อง จัดเลี้ยงฉลองตำแหน่งให้กับนางงามยอดพญไทยคนใหม่พร้อมรองทั้งสอง เมื่อ งานประกวดเสร็จสิ้น

“ดิเห็นด้วยกับแม่ใหม่”

“เธอทำได้แค่นี้ก็ดีแล้วนี่ครับ”

“แต่มันยังไม่ดีที่สุด ไม่เข้าใจเลย ตอนซ้อมตอบคำถามยายภัสก็ ทำได้ดี ไปเวทีไหนๆ ก็ได้ตำแหน่งแทบทุกครั้ง แต่พอขึ้นเวทีใหญ่กลับประหม่า ไม่ได้เรื่องเลย”

“ภัสอาจตื่นเต้นก็ได้” พิธิวัฒน์แก้ตัวให้หญิงสาวที่เป็นเด็กในสังกัด ของมารดามาหนึ่งปีเต็ม โดยเริ่มต้นจากการเก็บตัวฝึกซ้อม เสริมความรู้คู่ไปกับ เสริมความงาม อีกทั้งกีฬามารยาทในการเข้าสังคม แม่ของเขาจะเป็นผู้ฝึกฝน ในแต่ละขั้นตอน โดยมีพี่เลี้ยงช่วยคุมเข้มอีกต่อ จากนั้นก็จะส่งประกวดตาม เวทีต่างๆ เพื่อหาประสบการณ์ และเพื่อให้เจนเวที ก่อนที่จะขึ้นเวทีใหญ่สุด ของประเทศต่อไป

“ดิแก้ตัวให้ยายภัสเหวอ นี่ถ้าได้ยินคงมีกำลังใจตอบกรรมการได้ดี กว่านี้”

“แม่ครับ ขอร้องเถอะ อย่าโยงผมกับภัสเลย” พิธิวัฒน์ปริ่มเสียง เรียบ เขาปรายตาไปยังประตูห้องจัดเลี้ยงที่ถูกเปิดออกจนกว้าง แสงไฟจาก

เพดานสาตส่องอยู่ตามโถงทางเดิน เกร่างสันทัดของหนุ่มใหญ่วัยห้าสิบในชุดสูทเนื้อดีสีขาวราคาแพงก้าวเข้ามาภายในห้อง โดยมีบอดีการ์ดสองคนเดินประกบสองข้างซ้ายขวา ไม่นับอีกสองคนที่เดินตามอยู่ห่างๆ

“ตามสบายครับ ตามสบาย ขอโทษที่มาช้า เลยไม่ทันได้เห็นตอนตัดสินเลย ไหนใครได้ตำแหน่งกันล่ะ” เรืองยศ รัฐมนตรีช่วยผู้มีชื่อเป็นประธานกรรมการตัดสินเอ่ยทักทายอย่างเป็นกันเองกับเจ้าหน้าที่ของงาน รวมถึงบรรดานักข่าวที่เข้าไปรุมล้อม จากนั้นจึงถูกพาไปนั่งยังโต๊ะที่มีนางงามยอดเยี่ยมไทยและรองนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

พิริวิวัฒน์ไม่แม้จะหันไปมอง เมื่ออดีตคนเป็นนายมาร่วมแสดงความยินดีกับนางงามยอดเยี่ยมคนใหม่ของเมืองไทย ชายหนุ่มตัดสินใจหันไปบอกมารดา

“ผมขอออกไปข้างนอกก่อนดีกว่า”

“ทำไมไม่นั่งอยู่ก่อนล่ะลูก”

“อึดอัดครับ หายใจไม่ออก” เขาแก้ตัวแบบขอไปที แต่ดวงตามปรายมองไปยังรัฐมนตรีช่วยอย่างซิงซัง จนคนเป็นแม่ต้องมองตามไปพลางถอนใจ

“ความจริงก็กับท่านก็ไม่เกี่ยวข้องกันแล้ว” เพราะนภาเอ่ยอย่างรู้ใจ ลูกเธอมองไปยังโต๊ะที่ท่านรัฐมนตรีช่วยเพิ่งจะทรุดลงนั่งและพูดคุยกอย่างเป็นกันเองกับนางงามทั้งสามคน

“อย่าให้ผมเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเลย เดี่ยวจะเดือดร้อนกันหมด”

เรียวปากยกยิ้มอย่างเย้ยหยันกับความรู้สึกของตัวเอง

“ถ้าอย่างนั้นหรือออกไปคอยข้างนอกก็ได้ แต่อย่าไปทะเลาะกับใครเขานะ”

“แม่เห็นผมเป็นนักแสดงหัวไม้ตั้งแต่เมื่อไรกัน” ลูกชายถามเสียงขริมไบหน้าคมเขม่นิ่งสนิท แต่ดวงตามาวราวโรจน์ด้วยความหงุดหงิดไม่พอใจผู้มาใหม่

“ก็ตั้งแต่ที่ต้องออกจากตำรวจนั่นแหละ ใจร้อนขึ้น แต่เจียบขริมกว่าเดิมอีก ยิ่งไงก็ทนเพื่อแม่ชนิดหนึ่งนะ เดี่ยววานเลิกแล้ว เรารอรับยายภัสกลับพร้อมกันด้วยเลย”

“ครับ ผมจะไปคอยในสวนตรงลานจอด แม่เสร็จแล้วโทร.หาแล้วกัน” ร่างสูงล่ำในชุดสูทที่ห่อหุ้มดินออกจากโต๊ะ ทั้งให้เพรานภามองตามด้วยความเป็นห่วง เพราะรู้ว่าลูกชายยังทำใจไม่ได้ที่ต้องลาออกจากราชการด้วยความจำใจ เนื่องจากถูกกล่าวหาว่ารับสินบน ทั้งที่ไม่เป็นความจริง แต่ในเมื่อไม่มีหลักฐานมายืนยันความบริสุทธิ์ เธอเลยขอให้ลูกถอยจากตรงนั้น ก่อนที่ลูกของเธอจะทำอะไรรุนแรงเกินเหตุ

ศิริ

ภัสสรพนมมือไหว้ท่านรัฐมนตรีช่วยอย่างนอบน้อม พลังปรายตามองอดีตนายตำรวจที่เพิ่งจะถูกเดินแทรกตัวผ่านบรรดาแขกผู้มาร่วมแสดงความยินดีกับตำแหน่งนางงามยอดขวัญไทยคนออกไปอย่างเงียบเชียบโดยไม่มีใครสนใจ เพราะจุดสนใจอยู่ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยเรื่องยศ หนุ่มใหญ่โสดหน้าตาดีและฐานะร่ำรวยอยู่ในขั้นมหาเศรษฐี

“สวัสดิ์ค่ะท่าน”

“สวัสดิ์หนูภัส ไม่สนุกหรือไง มาเย็นหลบลมอยู่ตรงนี้” เรื่องยศเดินโฉบเข้ามาคุยกับรองอันดับหนึ่งด้วยความสนใจ เพราะรู้ว่ามันเป็นเด็กปั้นของเพรานภา แม่ของอดีตนายตำรวจติดตามผู้มีเรื่องบาดหมางกับเขาจนมองหน้ากันแทบไม่ติด

“ภัสเห็นอายนะคะ อยากพักมากกว่า”

“ก็น่าจะเหนื่อยหรอกนะ เก็บตัวทำกิจกรรมกันไม่เว้นแต่ละวัน แกรมยังต้องตื่นกันแต่เช้าอีก ผมนับถือพวกสาว ๆ จริง ๆ ช่างมีความอดทนเป็นเลิศ”

คนพูดยังมีแก้วน้ำสีอำพันอยู่ในมือ เอียงกับที่ท่านรัฐมนตรีช่วยเย็นนั้นมึนมือขวาขึ้นตรงไปมาอยู่แถวนั้นเพื่อทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้

“ทุกคนล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อตัวเองทั้งนั้นนี่คะ”

“แล้วหนูภัสล่ะ จุดมุ่งหมายอยู่ตรงไหน”

“ภัสทำเพื่อคนที่ภัสรักค่ะ” ศิริภัสสรหมายถึงอดีตนายตำรวจ ผู้ชายในฝันของเธอ

“เป็นผมคงภูมิใจที่มีสาวสวยมาทำเพื่อเราขนาดนี้”

“ท่านมีสาว ๆ แวดล้อมเยอะแยะไปหมด ภัสเชื่อว่าพวกเธอพร้อมจะทำเพื่อท่านค่ะ”

“ท่านคะ มายืนอยู่ตรงนี่เอง” เบญญาภาเอ่ยแทรกขึ้น เมื่อเธอเดินตามหาท่านรัฐมนตรีช่วยจนทั่วงาน หลังจากที่ย่วมถ่ายรูปแบบกับนางงามยอดพญไทยและรองทั้งสองแล้ว เธอก็หาตัวรัฐมนตรีหนุ่มใสดไม่เจอ ที่แท้มาแอบคุยกับแม่สาวงามค่ายเพชรนาถอยู่ตรงนี่

“ภัสยังไม่กลับอีกหรือ เมื่อกี้เห็นบ่นเหนื่อยอยากจะพักนี่นะ”

“ก็ว่าจะกลับ” ศิริภัสสรนี่ก็อยากจะถามออกไปว่าเธอบ่นตอนไหน แต่ก็เป็นการดี เพราะเธออยากกลับบ้านเต็มที่แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นให้ภัสกลับก่อนดีไหมคะท่าน เห็นภัสบ่นเหนื่อยตั้งแต่อยู่บนเวทีแล้ว” เบญญาภาเอ่ยแนะนำขึ้น รวากับเป็นห่วงเป็นใยเพื่อนร่วมประกวด แต่แท้ที่จริงเธอต้องการกันศิริภัสสรให้ออกห่างท่านรัฐมนตรีหนุ่มใสดที่ดูให้ความสนใจศิริภัสสรมากกว่าเธอ

“หนูภัสอยากกลับจริงหรือเปล่า”

“ถ้าท่านจะไม่ว่าอะไร”

“ถ้าอย่างนั้นให้คนของผมไปส่งก็แล้วกัน”

ศิริภัสสรรีบพนมมือขึ้นไหว้อย่างนอบน้อม

“ขอบพระคุณท่านมากค่ะ แต่ภัสมากับนายแม่ แล้วตอนนี้ นายแม่ก็รอรับภัสกลับอยู่ตรงโต๊ะโน้น” นิ้วเรียวยาวชี้ไปยังโต๊ะด้านขวามือที่ตั้งอยู่ไปทางด้านหลัง

“นายแม่?”

“นายแม่เพชรนาถค่ะท่าน” เบญญาภาแทรกขึ้นอีกครั้ง

“อ้อ คุณเพชรนาถ พรหมพิริยะ นี่กว่าใคร!” เรื่องยศแสร้งเปรยเสียงเรียบ พลางหัวเราะอยู่ในลำคอ แล้วจึงจ่อแขนขึ้น

“ไปสิหนูภัส ผมจะพาไปหานายแม่เอง แล้วก็ขอทักทายกันหน่อย”

ศิริภัสสรจำต้องวางมือลงบนแขนของท่านรัฐมนตรีช่วย แล้วเดินไปด้วยกันท่ามกลางสายตาดูหลายสิบคู่ของคนในห้องจัดเลี้ยง

เพชรนาถต้องลุกยืน เมื่อเรื่องยศเดินเคียงมากับเด็กในสังกัดของเธอ

“สวัสดิ์ครับคุณเพชรนาถ”

“สวัสดิ์ค่ะท่าน” เพชรนาถต้องรีบยกมือขึ้นรับไหว้อีตเจ้านายของ

ลูกชายอย่างไม่เต็มใจ ไม่อยากคิดเลยว่าภายใต้ท่าที่แสนสุภาพอ่อนโยนนั้น เบื้องหลังจะเต็มไปด้วยเรื่องราวโสมมที่ยังไม่มีใครกระซอกหน้ากาออกมาได้

“คุณพรานภาสบายดีนะคะ”

“สบายดีค่ะท่าน”

“ผมเพิ่งรู้ว่าศิริภัสสรเป็นเด็กของคุณพรานภะ”

“อย่าเรียกว่าเด็กเลยคะ ฟังแล้วมันดูไม่ดี เอาเป็นว่ายายภัสเหมือนลูกของดิฉันคนหนึ่งดีกว่า”

“อ้อ ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงจะหวงนำคุณสิ” คนพูดทำท่าอึ้งกุ่มกุ่มใส่หญิงสาวคราวลูก โดยไม่เกรงสายตาอีกหลายสิบคู่ที่จับตามองอยู่ตลอดเวลา

“เป็นธรรมชาติที่แม่จะต้องหวงลูกสาวอยู่แล้วนี่คะ”

“ทั้งที่ไม่ใช่ลูกจริง?” น้ำเสียงที่ถามเย้ยหยันอยู่ในที่ พลางยกมือขึ้นวางบนไหล่ของนางงามยอดพญไทย

“หรือว่าหวงเอาไว้เรียกค่าตัวแพงๆ”

“แม่ของผมไม่เคยทำแบบนั้นกับเด็กในบ้านสักคน!” พิริวัฒน์เปรยเสียงเรียบด้วยความไม่พอใจ เมื่อเขากลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง แล้วเจอเจอกับวาทะสามหาวของอดีตเจ้านาย

“อ้อ สรวัดตรพิริวัฒน์ก็มาด้วย”

พิริวัฒน์เมินเฉยกับคำทักทายนั้น เขาสั่งเสียงเรียบอย่างไม่เกรงกลัวบารมีของคนที่อำนาจในมือ

“ผมว่าคุณเรื่องยศเอามี้อออกจากไหล่ของศิริภัสสรก่อนดีไหม”

“โอ ขอโทษที” เรื่องยศแสร้งทำทำตกใจแล้วรีบเอามี้อออกจากไหล่ของหญิงสาวพร้อมกับเสียงหัวเราะ

“ผมว่าสรวัดตรทำเกินไปแล้วนะ” ทองก้อนซึ่งเป็นหนึ่งในทีมรักษาความปลอดภัยให้กับรัฐมนตรีช่วยเอ่ยเตือนขึ้นด้วยความไม่พอใจที่เจ้านายของตัวเองกำลังถูกลบหลู่ดูหมิ่น

“ไม่ต้องทองก้อน ฉันทำไม่ดีเอง” เรื่องยศสั่งเสียงเรียบ

“เออ ขอโทษนะคะ ภัสเหนื่อยเต็มที่ นายแม่คะ คุณคิดด้วย ภัสว่าเรากลับกันดีกว่านะ” ศิริภัสสรรีบแทรกขึ้น ด้วยเกรงว่าเรื่องจะบานปลายเพราะมีสาเหตุมาจากเธอ

“ไปๆ กลับกันดีกว่าสิ ภัศด้วยไป” เพรานภารีบรั้งข้อมือลูกชายให้ออกเดินไปล้วงหน้า ปลอ่ยให้ศิริภัศสรรห็นไปพนมมือไหว้ทำนารัฐมนตรีช่วยอย่างนอบน้อม

“ท่านคะ ภัศขอตัวนะคะ” การกระทำของศิริภัศสรรทำให้เรื่องยศนี้กพอใจจนต้องยืมตอบ และยกมือขึ้นเกาะกุมมือเรียวยสวยที่กระพุ่มไหว้

“หนูภัศรู้ตัวใหม่น่ารักมาก วันหลังหนูภัศต้องมาทานข้าวกับผมสักมื้อนะ”

“ได้ค่ะ ภัศขอตัวนะคะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงหวานพร้อมรอยยิ้ม พลางก้าวเดินห่างออกมาจนถึงประตูห้อง จากนั้นก็แอบเป่าลมออกมาจากปากด้วยความโล่งอกที่ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอย่างทีนี้กแล้ว

“อิ” นอนหรือยังลูก” เพรานภาเคาะประตูไม้ที่ปิดสนิทเพียงเบาๆ เมื่อมองเห็นแสงไฟลอดจากใต้ประตูห้องของลูกชายภายในบ้านพักที่กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นเรือนหอของเธอกับสามีนายทหารยศพลเอก แต่เล็กร้างกันไปตั้งแต่ลูกชายของเธออายุได้สิบขวบ เพราะเธอทนพฤติกรรมมากชู้หลายเมียของเขาไม่ไหว สิ้นสมรสที่มีจิ้งต้องแบ่งครึ่ง แต่เขาก็ยอมยกให้เธอหมด เพราะเธอยืนความจำนงขอเลี้ยงลูกชายคนเดียวด้วยตัวเอง

“เข้ามาสิครับแม่”

พรานภามยิ้ม นี่เป็นนิสัยที่ดีของลูกชายเธอ เพราะไม่ว่าจะร่วนวัยกับงาน หรือปวดหัวกับเรื่องส่วนตัว รวมถึงอารมณ์หงุดหงิดที่ค้างคามาจากข้างนอก แต่ลูกของเธอก็จะให้เวลากับเธอเสมอ

“แม่มีอะไรหรือเปล่าครับ แล้วทำไมยังไม่นอนอีก กลับมาก็ตั้งดึกแล้ว”

“มีนิดหน่อย”

“เรื่องเมื่อกี้หรือเปล่าครับ”

พรานภากพยักหน้า

“ไม่ต้องกังวลหรอกครับ เขาเป็นว่าผมจะอยู่ห่างๆ นายเรื่องยศให้มากที่สุดก็แล้วกัน”

“ถ้าทำได้ก็ดีนะลูก แม่เป็นห่วงสิ กลัวจะใจร้อนทำอะไรป่วนปามแล้ว

มันจะไม่เป็นผลดีกับเราเท่าไร”

มือเรียวยาวของเพรานาภาวางบนปากกว้างของบุตรชาย

“แล้ววิธีคิดที่จะหาหลักฐานมามัดตัวนายเรื่องยศอยู่ไหม”

“เท่าที่โอกาสจะอำนวยครับแม่ ของแบบนี้มันต้องค่อยเป็นค่อยไป เราจะอาศัยใครไม่ได้เลย เพราะคนคนนั้นอาจจะเดือดร้อนเพราะเราได้”

“แม่พอจะช่วยอะไรได้ไหม”

คนเป็นลูกสายหน้า แล้วจับมือของมารดามากุม

“ขอบคุณแม่มากครับ แต่เรื่องแบบนี้ปล่อยให้ผมจัดการเองดีกว่า เพราะผมจะไม่เอาชีวิตของแม่ไปเสี่ยงกับคนแบบนี้เด็ดขาด”

“ถ้าผิดพลาดแบบนี้ แม่ก็อยากบอกอิเหมือนกันว่าแม่ไม่อยากจะให้เธอ ชีวิตไปเสี่ยงกับคนแบบนี้”

“แต่ผมจะไม่ปล่อยให้คนอื่นช่วยอย่างนายเรื่องยศลอยนวลเด็ดขาด ผมรู้ว่าหลักฐานการพอกเงินหรือการค้าอาวุธเถื่อนอยู่ในเซฟในห้องทำงานของมัน ถ้าเอาตรงนั้นมาได้ มันก็จะเป็นหลักฐานมัดนายเรื่องยศให้ติดไม่หลุด”

“แล้ววิธีจะทำยังไง” เพรานาภาถามด้วยความหนักใจ เพราะดูแล้วว่างานครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด

พิริวัฒน์ไม่ตอบ เพราะรู้ว่างานแบบนี้มันอันตรายทั้งคนลงมือและผู้เกี่ยวข้อง แค่นี้ให้แม่รู้ว่าหลักฐานมัดตัวนายเรื่องยศอยู่ตรงไหน แค่นั้นเขาก็คิดว่าแม่รู้มากเกินความจำเป็น แล้วนี่หากรู้ว่าเขาจ้างนักปลดเซฟฝีมือดีเข้าไปแฝงตัวอยู่ในนั้น เพื่อรอจังหวะดีแล้วเอาหลักฐานมาให้ แม่คงวิตกกังวลกับเรื่องของเขามากพอ

“ถามไม่ตอบแบบนี้แสดงว่ามีเรื่องอะไรปกปิดแม่ใช่ไหม”

คนเป็นลูกหัวเราะเบาๆ พลังสายหน้า จากนั้นจึงหันมาสนใจ โน้ตบุ๊กบนโต๊ะ เมื่อมีจดหมายถามถึงเรื่องงานต้องตอบอีกหลายฉบับ

“ยังไงก็ระวังตัวด้วยนะ อย่าลืมนายนายเรื่องยศไม่ใช่คนธรรมดา”

“ครับ ผมจะระวัง ว่าแต่แม่จะไปฉลองที่ไหนหรือเปล่าครับ ภัสได้ตำแหน่งแบบนี้” พิริวัฒน์ชวนมารดาเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะไม่อยากจะให้ผู้เป็นแม่รู้แผนการของเขามากนัก

“ก็เดี๋ยวพาเขาไปกินเลี้ยงที่ไหนสักแห่ง แต่ที่แน่ๆ ทางกองประกวด

คงจะพาเดินสายขอบคุณ แล้วก็ดูว่าจะส่งเขาไปประกวดที่ไหนมากกว่า”

“แล้วแม่เตรียมใครไปดูแลหรือยังครับ”

คนเป็นมารดาพยักหน้าเป็นการตอบคำถามของลูกชาย แล้วเดินมาทรุดลงนั่งบนโซฟาตัวยาว

“แล้ววียังไม่นอนอีกเหรอ”

“อีกสักพักครับ ผมกำลังอีเมลติดต่อกับลูกค้าจากเมืองนอก เขาอยากได้บอดีการ์ดที่เป็นผู้หญิงเอาไว้เดินตามดูแลภรรยาเขา” คนพูดยังก้มหน้าก้มตาอยู่กับแป้นคีย์บอร์ดของเครื่องโน้ตบุ๊ก

“แล้ววิธีให้เขาหรือเปล่าลูก”

“ไม่มีครับ”

“ทำไมไม่ฝึกขึ้นเองสักสองสามคนล่ะ เอาเด็กของแม่ไปฝึกก็ได้นะ สวดด้วยเก่งด้วย เข้าทำดีเหมือนกันนะลูก”

คนเป็นลูกต้องละมือจากหน้าจอโน้ตบุ๊กแล้วหันมายิ้มให้มารดา

“แม่ครับ ฝึกเป็นบอดีการ์ดกับฝึกเป็นนางงามมันต่างกันเยอะเลย ผมว่าพวกเธอคงไม่มีใครอยากจะเป็นบอดีการ์ดกับผมแน่ๆ”

คำพูดนั้นทำให้คนที่แอบเอาหูแนบประตูที่เปิดค้างไว้ นึกอยากจะเปิดประตูเข้าไปแล้วบอกดีตนายตำรวจว่าเธอจะขอสมัครเป็นคนแรก

“อิก็อย่าโหดนักสิ”

“มันก็ต้องฝึกตามขั้นตอนครับแม่ เราจะไปบอดีการ์ดแต่ทำอะไรไม่เป็น นอกจากยิ้มอย่างเดียวมันไม่ได้หรอกครับ” พิธีวัฒน์หันไปสนใจงานในส่วนของเขาต่อ แต่กลับชะงักกับเงาอุบวาบตรงบานประตู จึงตวาดออกไปในทันที

“ใครอยู่ตรงนั้น เข้ามาเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

“ใครนะ มาแอบฟังอะไร” เพราะนภาร้องถามออกไป ทำให้ประตูบานนั้นเปิดกว้างขึ้น ร่างเพรียวของศิริภัสสรยืนยิ้มแห้งๆ พลังพนมมือขึ้นไหว้

“ภัสขอโทษคะนายแม่ ขอโทษคุณธิด้วย”

“ทำไมยังไม่นอน พู้งี้ต้องตื่นเตรียมแต่งตัวตั้งแต่เช้ามีดอีก”

“ภัสขอโทษคะนายแม่ พอดีภัสอยากจะมาขอโทษคุณธิ”

คิวเข้มขมวดมุ่นในทันที พิธีวัฒน์เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

“ขอโทษผมเรื่องอะไร ถ้าเข้าใจไม่ผิด คุณไม่ได้ทำอะไรให้ผมโกรธเลยสักนิด”

“เรื่องในงานเลี้ยงนะคะ ภัทท์ไม่สบายใจที่ทำให้คุณหงุดหงิดเรื่องของคุณเรื่องยศ”

“ผมว่าคุณอยู่ส่วนของคุณดีกว่านะภัทท์ แล้วผมก็รู้สึกว่าคุณจะยุ่งเรื่องของผมมากเกินไปแล้ว”

“ภัทท์ ไปนอนได้แล้วไป แม่ก็จะไปนอนด้วยเหมือนกัน” เพราะนภาเอ่ยตัดบท เพราะรู้ว่าลูกชายจะหงุดหงิดทุกครั้งที่ใครพูดถึงเรื่องยศ และที่สำคัญคนพูดนั้นไม่ใช่คนในครอบครัวอีกด้วย

“คะนายแม่” ศิริภัทท์สรอ่อยเสียงเบาด้วยความเสียดายที่ไม่มีโอกาสอธิบายมากกว่า จึงหันหลังเดินกลับไปยังห้องพักที่อยู่ติดกับห้องของเพรานา ซึ่งใช้เป็นที่พักระหว่างที่เธอมาเก็บตัวเพื่อเข้าประกวดนางงามยอดเยี่ยม จนกระทั่งเธอได้ตำแหน่งรองอันดับหนึ่ง แต่ดูเหมือนว่าความสนใจที่เธอมีให้กับลูกชายคนเดียวของเพรานาจะไม่ได้รับการตอบสนองเลยสักนิด

“ไม่เป็นไร ขอโอกาสเหมาะๆ สักครั้ง ภัทท์คนนี้มีอะไรจะบอกคุณนียะเลย แต่ท่าทางคุณนียะจะโกรธคุณเรื่องยศอยู่ ก็แน่ละนะ ใครจะหายโกรธได้ง่ายๆ ละ ในเมื่อทำให้ตัวเองจำใจออกจากราชการ ทั้งที่เป็นงานที่เขารัก”

ศิริภัทท์สรบนพุ่มพำพลาเดินไปยังหน้าต่างห้อง เธอมองไปยังห้องทำงานของอดีตนายตำรวจซึ่งอยู่ทางปีกขวาของตัวตึกหลังใหญ่ เงาม่วงสูงล้ำเดินไปมาอยู่ในห้องราวกับใช้ความคิดอย่างหนัก

“คุณนียะบอกว่ามีหลักฐานมัดตัวนายเรื่องยศอยู่ในตู้เซฟในห้องทำงาน แล้วถ้าเราเข้าไปเอาออกมาให้ได้ละ ถ้าเราทำสำเร็จ บางทีคุณนียะจะนึกชอบเราขึ้นมาบ้าง แล้วต่อนั้นหนทางความรักของเราก็คงจะสดใสขึ้น จนอาจลงเอยถึงขั้นแต่งงานกันเลยก็ได้” หญิงสาวกระหึ่มยิ้มเยื้องกับความคิดของตัวเอง แล้วคิดวางแผนหาหนทางที่จะทำตัวเป็นสายลับเพื่อเข้าไปเอาหลักฐานมาจากคฤหาสน์ของนายเรื่องยศออกมาด้วยตัวเอง โดยลี้มนึกถึงข้อเท็จจริงบางประการว่าเธอไม่ใช่มีอาชีพ และที่เธอกำลังคิดอยู่นี้มันเป็นเรื่องเพื่อเจ้าอที่ไม่มีทางเป็นไปได้

“**น**ายแม่คะ เสร็จจากลองชุดแล้วคุณเรื่องยศเขาชวนภัสไปดินเนอร์ที่ไอเรียนเต็ล นายแม่ให้ภัสไปนะคะ” ศิริภัสสรเลยขออนุญาตเสียงเบาหลังเพิ่งจะเสร็จจากการลองชุดสำหรับใส่ไปประกวดความงามที่ประเทศเม็กซิโกในฐานะตัวแทนประเทศเพื่อร่วมชิงชัยมงกุฏนางงามนานาชาติ และกำลังเตรียมตัวอยู่ในห้องพักเพื่อให้ช่างภาพถ่ายรูปและบันทึกเทปไปออกข่าวรายการบันเทิงของแต่ละสถานี

“ไปนัดกันตอนไหน ทำไมแม่ไม่เห็นรู้เรื่อง”

“เมื่อสองสามวันก่อนคะ ตอนแรกเขาให้เด็กโทร.มา แต่ภัสปฏิเสธแล้วตอนหลังเขาเป็นคนโทร.มาเอง ขอร้องว่าอยากรู้จักแล้วก็ทานข้าวด้วยจริงๆ”

ศิริภัสสรบอกไปแบบนั้น แต่แท้ที่จริงแล้วเธอเป็นฝ่ายที่หาเบอร์โทร.และติดต่อไป บอกกับเลขาฯ ของเขาว่าตกลงจะทานข้าวด้วยตามคำเชิญที่ทานเรื่องยศเคยขอไว้

“แล้วเขาได้เบอร์โทร.เราได้อย่างไร”

“แหม นายแม่เขา เรื่องขอเบอร์โทร.นี้ไม่เห็นยากเลยนี่คะ ยิ่งเขาเป็น

คนใหญ่คนโตแบบนั้น”

เพราะหน้าพริกหน้าเห็นด้วย จริงอย่างศิริภัสสรบอก สมัยนี้เรื่องหาเบอร์โทรศัพท์ไม่ใช่เรื่องยาก และยิ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งการ ไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิด แต่ที่สำคัญก็คือการพบเจอกันของทั้งสองจะมีอะไรเกิดตามมาบ้าง นี่ต่างหากล่ะที่เธอเป็นห่วง

“นายแม่เห็นด้วยใช่ไหมคะ”

คำถามของหญิงสาวในสังกัดทำให้เพราะนภาารู้สึกตัว

“ถ้าบอกว่าไม่เห็นด้วยละ ภัสจะยอมยกเลิกนัดครั้งนี้ไหม”

“ภัสไม่อยากเสียค่าพูดคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ระวังตัวด้วยแล้วกัน เพราะกิตติศัพท์คำร่ำลือของเรื่องยศเป็นยังไงคงไม่ต้องบอก”

“คะนายแม่ ภัสจะระวังตัวอย่างที่สุด”

“ดีแล้ว ระวังไว้ตลอด แล้วก็อย่าคิดว่าเราเก่งและสามารถปราบงูพิษตัวพ่อได้ เพราะไม่อย่างนั้นเจ้านั้นแหละจะโดนฉกฉนไม่เหลือแม้แต่มหาโยใจ”

ศิริภัสสรพนมมือไหว้อย่างเรียบร้อย

“ภัสขอบคุณคะนายแม่ จะไม่ลืมว่านายแม่เป็นห่วงและหวังดี แล้วก็ไม่ได้ลืมด้วยว่านายเรื่องยศคือคนที่คุณถิเกลียด”

“มันไม่เกี่ยวกับหรอก ไม่ใช่ว่าถิโกรธเกลียดใครแล้วภัสจะต้องเป็นไปด้วย งานนี้ถ้าในอนาคตเขาเกิดรักภัสจริงก็ถือว่าภัสโชคดี”

“คะ ภัสจะจำไว้ แต่ภัสไม่ได้หวังไกลไปจนถึงขั้นแต่งงานกันหรอก ก็แค่ไปตามคำเชิญที่เขาออกปากไว้ในวันนั้น”

ศิริภัสสรบอกออกไปตามความจริง แต่ที่เธอไม่ได้บอกอีกอย่างก็คือ เธอทำเพื่อคนที่เธอรัก และหวังว่าเธอจะเห็นดีเห็นงามไปกับความคิดในครั้งนี้อย่างดี

หญิงสาวหมุนตัวเองอยู่หน้ากระจกเพื่อดูความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผม จากนั้นจึงเดินไปเปิดประตู เมื่อมีเสียงเคาะเรียกให้ออกไปถ่ายรูปร แต่เธอก็ต้องตกตะลึงเมื่อมีแจกันดอกกุหลาบสีแดงเข้มขนาดใหญ่ปรากฏอยู่ตรงหน้า พร้อมกับข้อความบนการ์ดใบเล็ก

สำหรับศิริภัสสร ขอขอบคุณที่ตอบรับดินเนอร์กับผม

เรื่องยศ จีรสิน

รางเพรียวสวมส่วนอยู่ในชุดเดรสแขนกุดรัดรูปสีม่วงพาสเทล เดินเยื้องกรายอย่างสง่ายามก้าวเข้ามาในคฤหาสน์หลังงามย่านชานเมืองแถบราชพฤกษ์ของรัฐมนตรีช่วยเรื่องยศ จีรสิน โดยมีแม่บ้านผู้ดูแล้วยสามสิบเดินนำหน้า มีบอดีการ์ดเดินตามหลังสองคน จากนั้นทั้งหมดมาหยุดยืนอยู่หน้าห้องอาหารที่โอโถงในสไตล์หลุยส์ แล้วแม่บ้านก็เอื้อมมือมาเปิดประตู ผายมือให้เธอเข้าไปในห้อง

“เชิญค่ะ อีกลักพักท่านจะลงมา”

“ขอบคุณค่ะ” ศิริภัสสรเอ่ยเสียงหวาน แล้วก้าวเข้าไปในห้องที่พื้นปูด้วยหินอ่อนสีเทา โต๊ะอาหารขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง แก้วอีมัฟนักพิงเป็นเบาะหน้าลวดลายดอกไม้ในสไตล์หลุยส์จากประเทศฝรั่งเศส บนเพดานแขวนช่อแซนเดอเลียร์ช่อใหญ่ แสงไฟสีนวลส่องแวววาวไปทั่วดูราวกับห้องนี้ประดับด้วยเพชรนิลจินดาราคาแพง

ผู้เป็นแขกของบ้านกวาดตามองไปจนทั่วทั้งห้องที่กว้างขวาง บนผาผนังห้องยังประดับด้วยรูปวาดสีน้ำมันขนาดใหญ่ของรัฐมนตรีช่วยในชุดเครื่องแบบเต็มยศ ได้รูปวาดมีเตาผิงขนาดย่อมที่ยังคงสะอาดตาเพราะไม่เคยผ่านการใช้งาน นอกจากนั้นยังมีเคาน์เตอร์เครื่องดื่มที่มีสุราหลายหลากมาชนิด บนเพดานยังแขวนแก้วคริสตัลชนิดต่างๆ ไว้ให้เลือกหยิบใช้อีกมากมาย ใกล้กันนั้นเป็นประตูกระจกใสสูงจากพื้นจรดเพดาน มองออกไปเห็นสวนต้นไม้ร่มรื่นที่ถูกจัดไว้อย่างสวยงามด้วยนักจัดสวนฝีมือดี มือเรียวยาวจับลูกบิดประตูหมุนเปิดออก แล้วพาดตัวเองมาหยุดยืนอยู่ตรงระเบียงพื้นไม้ บนหลังคาทำเป็นห้างพักสำหรับให้ต้นการเวกได้เลื้อยปกคลุมและส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วบริเวณ ถัดจากซุ้มการเวกเป็นหมุดต้นปาล์มที่ปลูกติดกับสระว่ายน้ำน้ำรูปร่างรี แล้วมีรั้วปูนสูงระดับสายตาแบ่งเป็นช่องไฟด้วยลวดลายนางกินรีเปลือยออก

“ขอบ้านใหม่หนูภัส” เสียงถามจากทางด้านหลังทำให้ศิริภัสสรต้องหันไปยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน จากนั้นจึงพนมมือขึ้นให้ไว้อย่างสวยงาม

“สวัสดีค่ะท่าน บ้านสวยมากค่ะ”

“ผมถามว่าชอบบ้านไหม ไม่ได้ถามว่าบ้านสวยหรือเปล่า”

“ชอบสิคะ ภัสถึงเห็นว่าสวย”

“ปากหวานแบบนี้ทำให้รางวัลจริงๆ เลย” เรื่องยศหยอกเล่น พลางไล่สายตาดูเรือนร่างในชุดรัดรูปที่เขาต้องนึกชมอยู่ในใจว่าช่างงามสง่าสมกับตำแหน่งรองอันดับหนึ่งนางงามยอดพญไทยเหลือเกิน

“ขอบคุณสำหรับคำชมค่ะ แต่ภัสยังไม่อยากได้รางวัล”

“พูดแบบนี้ยิ่งทำให้ใหญ่เลยรู้ไหม” หนู่มใหญ่เดินมายกแขนขึ้นเพื่อให้หญิงสาวได้คล้องมือ จากนั้นจึงพากลับเข้ามาในห้อง ซึ่งอาหารถูกจัดเตรียมไว้อย่างพรักพร้อมอยู่ตรงหัวโต๊ะ โดยมีแม่บ้านในชุดเครื่องแบบคนรับใช้จากต่างประเทศคือกระโปรงคลุมเข้าสีดำแล้วสวมผ้ากันเปื้อนสีขาวผืนใหญ่ บนศีรษะสวมหมวกลูกไม้ใบเล็กยืนอยู่

“หนูภัสคงไม่รังเกียจนะที่บ้านนี้อาจจะดูเป็นฝรั่งไปสักนิด อันที่จริงผมติดมาจากตอนไปอยู่ลอนดอน เป็นนักเรียนอยู่ที่นั่นเกือบสามสิบปี กลับมาแล้วก็รู้สึกว่าจะอะไร มันยังไม่คุ้นชิน ก็เลยสร้างบ้านหลังนี้ขึ้น จำลองมาจากบ้านที่โน่น เพื่อรำลึกถึงความหลังด้วย” เรื่องยศอธิบายยืดยาวเพื่อให้ตัวเองดูดี เพราะจริงๆ แล้วบ้านหลังนี้เขาสั่งทำขึ้นเพื่อต้องการรอดความร่ำรวยของเงินทองที่ใช้เท่าไรก็ไม่วันหมด

“ไม่คะ ภัสว่าท่านดูมีรสนิยมดีออก”

“หลายคนแล้วที่พูดแบบนี้”

“แสดงว่าที่นี้ต้อนรับแขกพิเศษอยู่บ่อยๆ ใช่ไหมคะ”

เรื่องยศหัวเราะชอบใจที่หญิงสาวพูดดักคออย่างรู้ทัน

“แล้วประตูห้องนั้นเปิดไปไหนคะ ภัสชอบจังเลยที่ห้องมีประตูคั่นกลางเปิดถึงกันได้” รองนางงามคนสวยขึ้นนิ้วไปยังประตูบานใหญ่ตรงฝาผนังใกล้กับเตาผิง

“ห้องสมุดแล้วมันก็เป็นห้องทำงานของผมด้วย เดี่ยวถ้าท่านข่าวเสร็จแล้ว ผมจะพาทัวร์บ้านดีใหม่”

“ดีค่ะ แต่ท่านทำงานที่บ้านด้วยหรือคะ ความจริงภัสว่างงานที่กระทรวงกินน้ำจะเยอะแล้วนะ” แยกของบ้านรั้งข้อมือเจ้าของบ้านให้เดินไปยังประตูห้อง

“ทำสิ จะบอกให้ว่าถึงผมจะเป็นรัฐมนตรีช่วย แต่ว่างานเยอะกว่า
ท่านรัฐมนตรีจริงๆ ซะอีก”

“ภัสก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ แต่ก่อนทานข้าวขอภัสชมห้องนี้ก่อน
ได้ไหมคะ”

“ได้สิ คนสวยขอห้องทั้งทีทำไมจะให้ไม่ได้ล่ะ” เรื่องยศยิมก็ยิ้มกริ่ม
หมุนลูกบิดแล้วเปิดประตูออกจนกว้าง เพื่อให้หญิงสาวได้เห็นภายในห้องที่
กว้างขวางซึ่งปิดไฟมืด แต่กระนั้นก็ยังมองเห็นโต๊ะและเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่
ตั้งอยู่ริมหน้าต่าง เห็นโอโต๊ะขึ้นไปเป็นภาพถ่ายของเจ้าของบ้านในชุดสูทราคา
แพงยืนอยู่หน้าหอไอเฟลของประเทศฝรั่งเศส ส่วนฝาผนังด้านตรงข้ามเป็นตู้
สูงจรดเพดาน มีหนังสือถูกจัดเรียงไว้ภายในอย่างเป็นระเบียบ

“เห็นแล้วน่าอน่านหนังสือจังค่ะ”

“ถ้าอยากอ่านเดี๋ยวค่อยมาอ่าน ผมว่าเราไปทานข้าวกันก่อนดีกว่า”

เรื่องยศจับข้อมือของศิริภัสสรให้เดินกลับมาถึงลงบนเก้าอี้นุ่มหนา
นุ่มด้านขวามือของเก้าอี้หัวโต๊ะ จากนั้นเขาจึงทรุดนั่งตาม เพียงแค่นั้นแม่บ้าน
ก็ขยับตัวเพื่อเข้ามาจะทำหน้าที่ตักข้าวใส่จานให้ แต่หนุ่มใหญ่ยกมือห้ามไว้

“ไม่ต้อง ฉันจัดการเอง ออกไปได้”

คนเป็นนายออกปากไล่เพียงแค่นั้น แม่บ้านก็ออกไปอย่างรู้หน้าที่
มีเพียงบอดีการ์ดสองคนที่ยืนกุมมือนิ่งอยู่ตรงประตู

“แกสองคนด้วย”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ฉันดูแลตัวเองได้”

“ผมแค่ทำตามหน้าที่ครับ เพราะถ้ามีอะไรขึ้นมา ผมจะได้ช่วยท่าน
ทัน” บอดีการ์ดวัยกลางคนค้อมตัวลงอย่างนอบน้อม

“แกเห็นแขกของฉันเป็นคนร้ายไปตั้งแต่เมื่อไร ระวังไว้บ้างนะ”

เรื่องยศชี้หน้าคาดโทษ ทำให้บอดีการ์ดยอมถอยออกจากห้องไป
อย่างจำใจ

“ภัสว่าเป็นหน้าที่ของเขานะคะ”

“ผมรู้ แต่มันก็ต้องดูกาลเทศะบ้างสิว่าตอนนี้ผมอยู่กับใคร แล้วอยู่ที่
ไหน” รัฐมนตรีช่วยคุยโอ้ เพื่อให้ตัวเองดูดีในสายตาของหญิงสาวคราวลูก

“แล้วท่านหายโมโหหรือยังคะ”

“หนูภัสถามเสียงแบบนี้จะบอกว่ายังไม่หายได้ยังไงล่ะ จริงไหม”
เรื่องยศพูดกั้วหัวเราะพลางเอื้อมมือจะหยิบโกข้าวใบเล็ก แต่ถูกหญิงสาวเอื้อมไปหยิบเสียก่อน

“ให้ภัสทำดีกว่าค่ะ”

“ขบใจหนูภัสมากเลยนะ หนูทำให้แบบนี้ทำให้ผมนึกอยากจะมีแม่บ้านขึ้นมาแล้วสิ”

“แหม แม่บ้านในบ้านนี้ก็ตั้งเยอะแยะนี่คะ” ศิริภัสสรแสร้งกลอกตาไปมาล้อเลียน แต่ที่แท้เธอกำลังสำรวจกล้องวงจรปิดที่จะต้องมียู่ในห้องนี้ พลางใช้ทัพพีตักข้าวใส่จานให้ท่านรัฐมนตรีช่วย

“หนูภัสมากินนี่ผมไปไม่ถูกเลย”

“ถ้าอย่างนั้นท่านผัดปลาเปรี้ยวหวานดีกว่านะคะ น่าจะใช้นะคะ หน้าตามันคล้ายๆ เมนูที่เขาทำกันในทีวี” มือเรียวยาวยืใช้ช้อนกลางตักชิ้นปลาสี่เหลี่ยมลูกเต๋าที่ทอดจนเหลือง แล้วราดด้วยพริกหวานสีแดงสีเขียว คลุกเคล้ามากับมะเขือเทศ สับปะรด และหอมหัวใหญ่

“ใช่จ้ะ เมื่อก็แม่บ้านรายงานแล้วว่าวันนี้มีต้มยำกุ้ง ผัดปลากระพงเปรี้ยวหวาน แล้วก็กุ้งพริกไทยกระเทียม เนื้อแดดเดียวทอด”

“น่าทานทั้งนั้นเลยนะคะ แต่ท่านคงไม่ว่านะคะถ้าภัสจะทานอย่างละนิดละหน่อย เพราะภัสต้องเตรียมตัวไปประกวดนางงามนานาชาติที่เม็กซิโกต่อ”

“จริงสิ หนูภัสจะไปกี่วันเหอ ผมคงคิดถึงแย่เลย” เรื่องยศทำหน้าละห้อย เพราะกำลังคิดว่าจะหาทางเซยชมเมื่อนางงามคนสวยนี้ให้ได้ในเร็ววัน

“ประมาณหนึ่งเดือนค่ะ แต่ขอบคุณที่ท่านคิดถึงภัสนะคะ ความจริงภัสเริ่มเบื่อการประกวดนางงามเต็มที่แล้วค่ะ นี่ถ้าไม่ติดว่านายแม่มีบุญคุณกับภัสมากนะ ภัสคงขอสลະสิทธิ์”

“หรือว่าหนูภัสจะไม่ไปประกวด สละตำแหน่งเลยไหม แล้วเอาเงินให้พรานกาไป”

“ท่านคะ ภัสจะเอาเงินที่ไหนไปให้ล่ะคะ”

“เงินที่ผมเิง ผมมีเยอะ ผมจัดการให้เอาไหม เท่าไรก็ได้” คนพูดถูก

หญิงสาวครวญลูกขม้ายชายตาค้อนให้ด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้

“ท่านขา ถ้าทำแบบนี้ก็เท่ากับว่าภัสมาเป็นหนี้ท่านแทน”

“ผมไม่คิดดอกหรอก ขอแค่หนูภัสมาเป็นเพื่อนผมทานข้าว หรือไปช้อปปิ้ง หรือบินไปเที่ยวยุโรปกันแค่นั้น”

“คุณคง คุณนอนชั่วครวใจใช่ไหมคะ” ศิริภัสสรแสวงถามเสียงเครือ พลังวางข้อสงสัยแล้วหยิบแก้วน้ำขึ้นจิบ

“หนูภัสอย่าดูถูกตัวเองแบบนี้สิ แต่ไหนๆ เราก็พูดเรื่องนี้กันแล้ว ผมก็เลยอยากจะเสนอให้หนูภัสลองเก็บไปคิดดู บอกตรงๆ ว่าผมพอใจหนูภัสมาก อยากให้หนูภัสมาอยู่กับผม ผมจะมีบ้านมีรถมีเงินเดือนให้ใช้อย่างสบายๆ ไปไหนก็มีบอดี้การ์ดคอยตามรับใช้ หรือถ้าอยากจะไปช้อปปิ้งเมืองนอกก็จะพาไป อยากไปยุโรปหรืออเมริกา ผมก็ให้ไป แล้วถ้าผมว่างผมก็จะไปด้วย”

“ท่านทำแบบนี้กับพวกผู้หญิงมาแล้วกี่คนคะ”

“ก็คนอยู่รู้เลย แต่ผมก็ไม่เคยทอดทิ้ง แล้วก็ส่งเสริมให้เขาได้ดีเสมอ หากว่าเขาจะอยากไปจากผมเมื่อไร ผมก็ให้ไป ไม่เคยรังงั้ว”

“เพราะท่านเบื่อนะสิคะก็เลยจะหาคนใหม่มาทดแทน”

เรื่องยศหัวเราะชอบใจ เขาเข้าใจว่าหญิงสาวกำลังต่อรองขอขึ้นค่าตัวอย่างแน่นอน

“เดือนละสามแสนบาทพอใจไหม”

“แล้วถ้าภัสบอกว่าอยากอยู่ที่นี้ด้วยล่ะ”

เจ้าของบ้านหัวเราะเสียงปร่า เขาลุกเดินไปยังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม แล้วรินบรันดีใส่แก้วสองใบ จากนั้นถือเดินกลับมาหาหญิงสาว

“ถ้าอยากอยู่ที่นี้ก็ต่อรองลงโน้มน้าวผมดูสิ หวังว่าคงรู้ว่าจะต้องใช้อะไรทำให้ผมเห็นด้วย” มือหนายื่นแก้วบรันดีให้หญิงสาว ศิริภัสสรรับมาวางไว้พลาจุกยื่น

“ภัสขอโทษนะคะที่ทำให้ท่านเข้าใจผิด ภัสไม่ใช่ผู้หญิงที่จะมาพูดต่อรองเพื่อขึ้นค่าตัวให้ตัวเอง ที่ภัสมาทานข้าวด้วยในวันนี้เป็นเพราะภัสรู้สึกดีกับท่านจริงๆ แต่ก็ไม่คิดว่าจะมาเจอข้อเสนอบแบบนี้ ภัสขอตัวกลับไปก่อนค่ะ”

รองนางงามยอดพญไทยพนมมือไหว้อย่างนอบน้อม ทำให้เรื่องยศถึงกับสะอึกและคิดว่าตัวเองกำลังเดินเกมผิด เพราะเขาไม่เคยรีบร้อนทำให้

โกตี้นก่อนที่มันควรจะเป็น

“โอ้ หนูภัส ผมขอโทษ อย่าเพิ่งไป” เรื่องยศและต้นแขนหญิงสาวไว้ อย่างหลวมๆ เพียงแค่นั้นก็ทำให้เขารู้สึกถึงความนุ่มนวลหอมหวานน่าลิ้มลอง ของนางงามคนสวยขึ้นมาได้ในทันที

“ภัสขอตัวค่ะท่าน ภัสต้องไปฝึกพูดภาษาอังกฤษอีกค่ะ” ศิริภัสสร เบี่ยงตัวเองออกจากการเกาะกุ่มนั้น เริ่มรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา หากว่าเธอจะโดน ย้ายในคืนนี้และคงไม่มีใครมาช่วยเธอได้ทัน และที่สำคัญเธอคงจะไม่เหลือ ความสาวกลับไปให้คนที่เธอรักอย่างแน่นอน

“ไม่ได้ เรายังพูดกันไม่จบ”

“พูดอะไรคะ ก็ภัสไม่ต้องการข้อเสนอของท่านนี่คะ”

“แล้วถ้าผมจะเสนอขอหมั้นหนูภัสไว้ก่อนล่ะ”

“แล้วท่านก็จะถอนหมั้นภัสในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านกินภัสเป็น ขนมหวานไปแล้ว”

“หนูภัสนี่ละนะช่างรู้ทันไปหมดเลย จะบอกให้ว่าผมไม่เคยต้องยื่น ข้อเสนอใดๆ แบบนี้กับผู้หญิงคนอื่นมาก่อน แล้วก็ขอพูดตรงๆ ด้วยว่า ผมไม่เคยปล่อยผู้หญิงคนไหนที่มากินข้าวกับผมที่บ้านครั้งแรกให้กลับไปโดยที่ ผมไม่ได้ทำอะไรเลยสักคน แต่เพื่อเป็นการให้เกียรติหนูภัส เอาอย่างนี้ดีกว่า คืนนี้ผมจะให้หนูภัสกลับ แต่หนูภัสต้องสัญญาว่าจะยินดีให้ผมเลี้ยงดูส่งเสีย ตามข้อตกลงที่ผมบอกก่อนหน้านี้ แต่ถ้าไม่ คืนนี้หนูภัสก็จะไม่ได้กลับบ้าน แล้วก็ไม่ต้องเอาเพราะนภาพมาอ้างให้ผมกลัวหรือเกรงใจ เพราะผมก็มีวิธีจัดการ สองแม่ลูกนั้นได้ไม่ยาก” เรื่องยศพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่สีหน้าและแววตา นั้นจริงจังจนหญิงสาวนึ้กกลัว ด้วยเขาคงเชื่อมั่นว่าจะจัดการทุกอย่างได้โดยที่ ไม่มีใครสามารถทำอะไรเขาได้

“แล้วถ้าหนูภัสคิดว่าออกไปจากที่นี่แล้ว จะหนีไปไหนไกลๆ หรือว่า จะหาใครช่วยก็ตาม ผมบอกไว้เลยว่าไม่มีใครเอาผิดผมได้ และไม่มีใครหนีผม ได้พ้น”

“ภัสคงไม่มีทางเลือกใช่ไหมคะ” หญิงสาวถามเสียงเครือ พลางนึก สมน้ำหน้าตัวเองที่คิดอะไรไม่เข้าท่า

“อยากจะทำอะไรก็ได้ ไม่มี แต่เห็นแก่หนูภัสที่เป็นเด็กในคอนโทรลของ

พรานภา ผมจะให้หนูสัฟฟักอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นขอภัสทำใจหน่อยได้ไหมคะ ขอเวลาภัสสักพักเพื่อทำตัวให้คุ้นเคยกับท่าน”

“ก็วัน”

“สองสัปดาห์คะ เพราะภัสจะต้องบอกนายแม่ แล้วก็ต้องขอสละตำแหน่งกับกองประกวด ไหนจะต้องชี้แจงกับสื่อมวลชนอีกว่าทำไมถึงสละตำแหน่ง ตอนนี้นัภัสมีแต่ปวดด้านไปหมด ไม่รู้จะแก้ตัวกับพวกนักข่าวอย่างไรดีว่ามีสาเหตุมาจากอะไร” ศิริภัสสรรหุดลงนั่งบนโซฟาตัวยาริมหน้าต่าง เพราะมองไม่เห็นทางที่จะช่วยตัวเองให้พ้นจากงูพิษตัวพอตตามที่นายแม่บอกไว้ไปได้

ก๊อก...ก๊อก...

เสียงเคาะประตูดังชัดการสนทนาขึ้นเสียก่อน ทำให้เรื่องยศต้องตวาดถามออกไป

“ใคร มีอะไร”

“ผมของก้อนครีบ”

ชื่อของลูกน้องคนสนิทแว่วมาให้ได้ยิน เจ้าของบ้านจึงต้องหันมาบอกหญิงสาว

“หนูภัสนั่งคิดหาคำตอบให้ผมอยู่ในนี้ไปก่อนนะ ลูกน้องมันมีอะไรมาเซอร์ไพรส์ผมก็ไม่รู้”

“คะท่าน ขอขอบคุณท่านมากด้วยคะที่ยังให้โอกาสภัสได้เลือก”

“ก็เพราะหนูภัสพูดง่ายอย่างนี้นะสิ ผมถึงได้ลงทุนกับหนูภัสมากขนาดนี้ เขาเป็นว่านั่งเล่นไปเรื่อยๆ ก่อน หรือถ้าอยากกลับบ้านเมื่อไรก็ออกไปบอก ลูกน้องผมจะไปส่งหนูภัสจนถึงบ้าน หลังจากนั้นสองสัปดาห์ผมจะส่งรถไปรับที่บ้าน โอเคไหม”

ศิริภัสสรยิ้มหวาน พลังพยักหน้ารับด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวล เธอมองร่างหนุ่มใหญ่ออกจากประตูห้องไปอย่างใช้ความคิด เพราะรู้ว่างานนี้เธอหาโอกาสรอดได้ยาก หรือถ้าจะขอให้คุณธิของเธอช่วย ก็คงจะเป็นการหาเรื่องเดือดร้อนให้เขา ยิ่งคิดยิ่งหนักใจจนหญิงสาวต้องถอนหายใจแล้วตัดใจลุกขึ้นเพื่อจะกลับบ้าน แต่เมื่อหันไปมองยังประตูที่กั้นกลางระหว่างห้องอาหารกับห้องสมุด หญิงสาวก็ต้องเหลียวหน้าเหลียวหลัง เมื่อไม่เห็นใคร

อยู่ในห้องนี้จึงรีบเดินตรงไปในทันทีด้วยความหวังว่าอาจมีบางอย่างที่คุณฉิ
สามารถใช้เป็นหลักฐานได้บ้าง

บเสียงหมนลูกบิดประตูห้องทำงานดังขึ้นเพียงเบาๆ ทำให้ชายใน
ชุดดำที่แฝงกายอยู่ในห้องและเพิ่งจะหมนเปิดตู้เซฟได้สำเร็จต้องรีบแอบเข้าไป
ในม่านหนานหนักของหน้าต่างบานใหญ่ จากนั้นจึงค่อยๆ ปีนออกทางระเบียง
หลัง ทิ้งตัวลงสู่เบื้องล่างโดยไม่มีใครเห็น ปลอ่ยให้ผู้ที่แอบเข้าไปในห้องต้อง
ฉงนสนเท่ห์กับประตูตู้เซฟที่เปิดค้าง จึงเป็นโอกาสให้ศิริภัสสรได้หยิบทุกอย่าง
ออกมา แล้วจัดแจงใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพทุกอย่างเก็บไว้ จากนั้นจึงเก็บเข้าที่
ไม่ลืมที่จะปิดประตูเซฟอย่างเดิม แล้วรีบเปิดประตูกลับเข้าไปในห้องอาหาร
ภายในเวลาไม่ถึงห้านาที

“ผมไม่เข้าใจ แม่อนุญาตให้ภัสไปบ้านไอ้จู้พิษนั้นได้อย่างไร”

พิริวัฒน์เอ่ยอย่างหัวเสีย ในตอนค่ำเมื่อเขากลับมาบ้านซึ่งตั้งอยู่ที่
อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก และเขาใช้มันเป็นสำนักงานของพรหมพิริยะ
ซีเคียวริตี้แอนด์การ์ด รวมถึงเป็นค่ายเก็บตัวนางงามของมารดาด้วย ชายหนุ่ม
รู้จากมารดาว่าศิริภัสสรมีนัดกินข้าวกับเรื่องยศ

“ตอนแรกเขาบอกแม่ว่าจะไปโอเรียนเต็ล”

“ถึงจะเป็นโอเรียนเต็ลก็ยังไม่สมควรปลอ่ยให้ไปอยู่ดีครับแม่”

ร่างสูงล่ำเดินไปมาอยู่กลางห้องโถงของบ้านพัก เพราะนี่ก็ร้อนใจ
เป็นห่วงหญิงสาวกลัวจะไม่รอดพ้นปากเหยี่ยวปากกาออกมาได้

“ผมรู้นิสัยนายเรื่องยศดีว่าเขาจะไม่ปลอ่ยผู้หญิงกลับบ้านโดยที่เขา
ไม่ได้ทำอะไรเธออย่างเด็ดขาด แล้วนี่ภัสจะเอาตัวรอดได้แค่ไหน”

“โทร.ไปตีใหม่ลูก อย่างน้อยมันยังช่วยขัดจังหวะนายเรื่องยศได้บ้าง”

แต่พิริวัฒน์ยังไม่ทันได้ออกความเห็น พลันได้ยินเสียงรถยนต์แล่น
เข้ามาภายในอาณาเขตที่กว้างขวางของบ้าน เขาเดินลือออกไปด้วยความ
ร้อนใจ

“คุณฉิ!” ศิริภัสสรเรียกชายหนุ่มด้วยความตื่นตัน เมื่อเห็นร่างสูงล่ำ
เดินลงจากบ้านพักตรงมาด้วยสีหน้าท่าทางร้อนใจอย่างเห็นได้ชัด ทำให้คนที่

แอบหลงรักเขาข้างเดียวแทบจะโผล่เข้ากอด หากว่าชายหนุ่มจะหยุดพักกาย แต่เขาก็กลับเดินเลยไปยังรถยนต์คันงามที่มีเพียงแค่คนขับรถสูงวัยนั่งอยู่หลังพวงมาลัย

“สารวัตร สบายดีนะครับ” วิชิตกอดบุ่มเลื่อนบานกระจกหลังพักกาย อดีตลูกน้องของเจ้านายที่เดินมาหาด้วยสีหน้าท่าทางเคร่งเครียด

“ลุงชิต เลิกเรียกผมว่าสารวัตรเสียที” พิธิวัฒน์ต้องเก็บอารมณ์ หงุดหงิดไว้ในใจ เมื่อเห็นคนขับรถสูงวัยที่รู้จักมักคุ้นนิสัยใจคอเป็นอย่างดีเป็นผู้ขับรถมาส่งหญิงสาวแทน

“คนเคยเป็นตำรวจ ยังไงมันก็ยังมีส่วนราศีให้เห็นอยู่ดีแหละครับ”

“ว่าแต่ลุงชิตเถอะ ผมรู้นะว่าเจ้านายของลุงเรียกใช้ลุงเพื่อจะมาส่งภัสที่นี้โดยเฉพาะ”

“สารวัตรยังเดาใจนายท่านเก่งเหมือนเดิม เอาเป็นว่าลุงก็เป็นแค่คนขับรถ มีหน้าที่ทำตามคำสั่งของเจ้านาย ส่วนมีอะไรเกิดขึ้นบ้างนั้น คงต้องถามหนุ่มภัสเอาเองละมัง ลุงไปละ”

อดีตสารวัตรจำใจพยักหน้าเห็นด้วย เขายืนรอจนรถยนต์คันหรูแล่นออกจากรั้วบ้าน โดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยทำหน้าที่เปิดปิดประตูรั้วสูงล้ำหนักกลับมาเพื่อจะเดินเข้าบ้าน แล้วเขาก็ต้องเลิกคิดสูงเมื่อเห็นร่องนางงามยอดพญไทยยังคงยืนคอย

“คุณรู้ไหมว่าทำให้แม่ของผมเป็นห่วงแค่ไหน”

“ภัสขอโทษค่ะ”

“ช่างเถอะ คุณปลอดภัยกลับมาก็ดีแล้ว” พิธิวัฒน์บอกเสียงเรียบ เขาเดินหลีกหญิงสาวเข้าไปภายในตัวบ้าน ปล่อยให้ภัสสรมองตามด้วยคำถามที่เกิดขึ้นว่า หากเขารู้ว่าเธอเป็นพยานปากเอกที่จะเอาผิดนายเรื่องยศได้นั้น เขาจะทำได้กับเธอมากน้อยแค่ไหน

“ภัส เป็นยังไงบ้าง ปลอดภัยดีใช่ไหม” นายแม่ของภัสสรวลเย้ยถามด้วยความเป็นห่วง ทำให้หญิงสาวที่เพิ่งจะก้าวเข้ามาในห้องกลิ่นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ เธอโผล่เข้าชบอกของเพรानภาด้วยความเสียใจ

“ยายภัส บอกแม่มาเดี๋ยวนี้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ตกลงคุณเป็นอะไรกันแน่ภัส นายเรื่องยศเขาทำอะไรคุณหรือเปล่า”

อดีตนายตำรวจถามแทรกขึ้นเมื่อเห็นอาการร่ำไห้ของหญิงสาว

“ปะ...เปล่าค่ะ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“อ้าว แล้วร้องให้ทำไม” เพราะณาดันร่างของศิริภัสสรออกเพื่อมองหน้าหาคำตอบที่แท้จริง

“หรือว่าคุณโดนเขาขู่มา เลยไม่กล้าพูดอะไรแบบนั้นหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ไม่มีอะไรจริงๆ ค่ะคุณ” คนพูดก้มลงเช็ดน้ำตาด้วยกระดาษทิชชูในกล่องที่ชายหนุ่มหยิบยื่นให้อย่างมีน้ำใจ

“แล้วกันลียายภัส ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ นะ เพราะไม่อย่างนั้นถ้ากองประกวดมารู้ทีหลังว่าเราต่างพร้อยละก็ เราจะเดือดร้อน”

“จริงๆ แล้วภัสโดนคุณเรื่องยศขู่มานะค่ะ” หญิงสาวอ้อมแอ้มตอบเสียงเบา ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาสองแม่ลูก โดยเฉพาะเจ้าของดวงตาคมกริบบาดใจคุณั้น เธอแน่ใจว่าตอนนี้มันคงจะมีไฟสักร้อยกองสุ่มอยู่ในนั้นด้วย

“มันขู่ที่ว่าถ้าไม่ยอมมีอะไรกับมันในคืนนี้แล้วจะต้องเดือดร้อนในโซ่ใหม่ รวมถึงมันขู่ว่าจะทำร้ายคนในครอบครัวให้หมดด้วยหรือเปล่า”

ศิริภัสสรพยักหน้ารับกับคำถามของอดีตนายตำรวจแต่โดยดี

“แล้วเขาปล่อยให้คุณรอดมาได้ยังไงล่ะ”

“ตาทิ ทำไมถามอะไรแบบนั้นลูก” เพราะณภาพรามลูกชาย เพราะนี่เป็นห่วงนางงามของเธอที่ยังไม่ยอมบอกความจริงให้รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

ศิริภัสสรเม้มปากแน่นด้วยความน้อยใจที่ชายหนุ่มไม่เคยเห็นความรักความภักดีที่ซ่อนอยู่ในแววตาของเธอเลยสักนิด

“ผมต้องถาม เพราะปกติได้เรื่องยศมันเคยปล่อยผู้หญิงให้ออกจากบ้านมันมาง่ายๆ ที่ไหนล่ะครับแม่”

“คุณตีพุดถูก แต่ภัสต้องรองค่ะว่าชอกกลับมาเคลียร์เรื่องกองประกวดสองสัปดาห์ แล้วจากนั้นเขาจะส่งรถมารับพาไปอยู่กับเขาที่บ้าน”

หญิงสาวโผล่ออกไปด้วยความเสียใจ โดยไม่ได้พูดเรื่องหมั้นหมายที่นายเรื่องยศยื่นข้อเสนอมาให้ เพราะเธอหวังจะเห็นแววตาอ่อนรันทนไม่ได้กับเรื่องที่เกิดขึ้น แล้วเขาก็จะร้อนใจจนนั่งไม่ติดเพราะคิดหาทางช่วยเหลือเธอให้พ้นจากเงื้อมมือของผู้มีอำนาจ แต่สิ่งที่รองนางงามยอดหญิงไทยได้รับก็คือคำตอบว่ากับแววตาเย็นชา

“คำพูดของคุณมันไม่ได้ต่อรองหรือก ออย่าสำคัญตัวมิดเลย”

“เออละๆ พอแล้วๆ แม่ว่าคือนี่เราต่างก็ใช้อารมณ์ด้วยกันทั้งนั้น ไปยายภัส ไปนอนได้แล้ว พงุ่นนี่ค่อยมาปรึกษาหารือกันว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องนี้ดี”

“แต่ว่าภัส”

“ผมว่าคุณทำตามแม่ผมบอกดีกว่า” พิธิวัฒน์ขัดคอ ทำให้ศิริภัสสร จำต้องรับคำแล้วเก็บคำพูดที่เธอจะบอกเขาถึงเรื่องหลักฐานที่ได้มา ด้วยคิดว่า วันพงุ่นนี้ก็ยังมีโอกาสบอกเรื่องนี้ให้เขารู้ได้

พิธิวัฒน์มองตามมารดากับหญิงสาวเดินออกจากห้องไปด้วยความเป็นห่วง เพราะรู้ว่างานนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นจากอำนาจบาตรใหญ่ของอสรพิษเจ้าเล่ห์อย่าง เรืองยศ จิรสิน อย่างแน่นอน

๗
ก๊อก...ก๊อก...

เสียงเคาะประตูห้องส่วนตัวภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ทำให้เรื่องยศที่กำลังนั่งทอดตัวเหยียดยาวอยู่บนโซฟาราคาแพง โดยมีหญิงสาวหุ่นเซ็กซี่ที่กอดเคล้าเคลียอยู่ในอ้อมแขน มีอีกข้างก็ถือแก้ววุ้นันดีจิบน้ำกินหงุดหงิด เมื่อโดนชัดจิ้งหะความสำราญยามค่ำ

“นายท่านครับ”

“อะ ะไรนักหนาจะไอ้ทองก้อน” คนเป็นนายตวาดตามออกไป เพราะกำลังอยู่ในช่วงอารมณ์สุนทรีย์กับหญิงสาวที่กำลังกอดเคล้าเคลียกับเสียงเพลงจากเครื่องเสียงราคาแสนแพง

“ผมมีเรื่องสำคัญจะรายงาน ขอเชิญที่ห้องทำงานด้วยครับ”

ทองก้อนผู้เป็นเลขาฯ คนสนิทบอกอย่างนอบน้อมอยู่ตรงหน้าประตู

“เอาไว้พรงี้เถอะ แกไม่เห็นหรือว่าฉันกำลังยุ่ง” คนบอกว่ายุงกำลังสุดดมความหอมจากเนินหน้าอกของหญิงสาวอย่างมัวเมา

“ผมคิดว่าวันนี้ดีกว่าครับ”

คำบอกนั้นทำให้เรื่องยศต้องตัดใจปล่อยหญิงสาวควรวลูกออกจาก

อ้อมแขน แล้วลุกยืนแล้วเสยผมตัวเองลวกๆ ด้วยความไม่พอใจ

“ไป แล้วถ้าเรื่องไม่สำคัญจริงละก็ แกโดนแน่ๆ”

“ครับผม” ทongs ก้อนเปิดประตูห้องส่วนตัว รอจนเจ้านายก้าวออกจากห้อง แล้วเดินตามไปยังห้องทำงาน โดยมีลูกน้องเปิดปิดประตูให้ตลอดเวลา

“เชิญที่โต๊ะเลยครับ ผมจะให้นายท่านดูภาพจากกล้องวงจรปิด”

“เกิดอะไรขึ้น บอกฉันหน่อยเถอะ”

“ผมคิดว่าคุณศิริภัสสรแอบมาขโมยข้อมูลบางอย่างไปครับ”

“หมายความว่ายังไง!” ถามแล้วก็ต้องขมวดคิ้วมุ่น พลังมองไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์เครื่องใหญ่บนโต๊ะ

“เธอแอบเข้ามาในห้องนี้ แล้วถ่ายรูปลงสมุดบัญชีต่างๆ ในตู้เซฟครับ”

“ฉิบ... มันเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วมันเปิดตู้เซฟได้ด้วยเหรอ!” เรื่องยศรีบลุกไปยังรูปสีน้ำมันบานใหญ่เหนือเตาผิง เขาเลื่อนมันออก จากนั้นใส่รหัสด้วยการหมุนตามตัวเลขที่ตั้งไว้ เพียงครู่เดียวประตูเซฟก็เปิดออกอย่างง่ายดาย มือหยาบกร้านหยิบสมุดบันทึกรายการต่างๆ ออกมาสำรวจว่าอยู่ครบหรือไม่

“ไม่มีอะไรหาย แต่ฉันกำลังงงว่าเปิดตู้เซฟได้อย่างไร หรือว่าไอ้ธิมันใช้มา” คนพูดขบกรามขมความโมโหที่เล่นเป็นวีรๆ อยู่ภายใน เพราะเขารู้สึกว่ากำลังถูกลูกคนถึงถิ่น

“มีคนมาเปิดตู้เซฟทั้งเอาไว้ครับ แต่ผมยังหาตัวไม่ได้ ท่านดูในภาพวงจรปิดสิครับ จะเห็นเงาตะคุ่มๆ อยู่ตรงด้านหน้ารูป ผมคิดว่ามันคงกำลังเปิดตู้เซฟ แล้วคุณศิริภัสสรเข้ามาพอดี มันเลยต้องหนีก่อน”

“แสดงว่านั่งตัวดีมันมาเพื่อขโมยข้อมูลไปให้ไอ้ธิ!” เรื่องยศตบมือลงบนโต๊ะด้วยความโมโห เมื่อดูภาพจากกล้องวงจรปิดเสร็จ จำได้ว่าเมื่อคืนก่อนหญิงสาวออกจากห้องกินข้าวมาแจ้งลูกน้องของเขาว่าจะกลับบ้าน หลังจากที่เขาออกมาจากห้องเพียงแค่อธิษฐานที่ นี่แสดงว่าช่วงที่เขากำลังต้อนรับท่านรัฐมนตรีอยู่ที่ห้องรับแขก แม่รอนางงามยอผดพุดตัวดีก็กลับลักลอบเอาข้อมูลจากเขา ทั้งที่เขาตั้งใจจะเลี้ยงดูให้ออกนอกหน้าด้วยซ้ำ

“สามัน ส่งคนไปฆ่ามันคนทรยศ แล้วเอาหลักฐานนั้นมาให้ได้!”

“แล้วสองแม่ลูกนั้นล่ะครับ”

“เชือดไก่ให้ลิงดูก่อน ยังนุ่มบ่ามไม่ได้ เตียวจะเป็นข่าวมากกว่านี้

ส่งหยกไป ทำให้เหมือนมันฆ่าตัวตาย” เรื่องยศสั่งเสียงเข้มด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

“ให้หยกแฝงตัวอยู่ในนั้นเลย ซ่อนตัวจากตำรวจด้วย แล้วคอยสืบข่าวไอ้สารวัตรตัวแสบว่ามันจะใช้อะไรมาทำลายฉัน”

“ผมเนี่ยว่าจะส่งรถไปรับมาให้ท่านเชือดที่นี่ก่อน”

“จะบ้าหรือไง ไอ้ธิมันฉลาดเป็นกรดแบบนั้น คิดหรือว่าจะไม่หาทางป้องกันคนของมัน ฉันไม่เสียดายหรือกผู้หญิงคนเดียว หาดีกว่านั้นยังได้เลย จัดการให้เรียบร้อยด้วย”

คนเป็นนายเดินออกจากห้องไปด้วยอาการฉุนเฉียว ทำให้ทองคำต้องรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. สั่งงาน แต่ไม่กี่นาทีก็ได้ยินทางปลายสายรับปากรับคำว่าจะไม่ทำให้ผิดหวังอย่างแน่นอน

“นายแม่คะ ที่ต้นอ่อนมาขอพบคะ” บัวตองเด็กสาววัยสิบแปดปี ยอบตัวลงบอกผู้เป็นนายและผู้มีพระคุณอยู่ตรงโซฟาตัวยาวในห้องรับแขก ของบ้านหลังใหญ่ ภายในอาณาเขตของค่ายนางงามเพชรานภา

“อ้าวเหอ ไปบอกให้เข้ามาสิ แล้วก็หาน้ำมาเลี้ยงแขกด้วยละ”

เพชรานภาวางนิตยสารลงบนโต๊ะกระจกตรงหน้าโซฟาที่เธอนั่ง มองตามหลังเด็กสาวไปอย่างใช้ความคิด บัวตองสาวเห็นเหตุที่ทำให้ลูกชายของเธอต้องลาออกจากงาน เพียงเพราะทนไม่ได้ที่จะให้อดีตเจ้านายย่ำยีรังแกเด็กสาว ทั้งที่อายุแค่สิบห้าปี การช่วยเหลือในครั้งนั้นทำให้มีการต่อรองเกิดขึ้น สุดท้ายพิธีวัดฝันจำต้องลาออกจากงานแล้วมาเปิดบริษัทรักษาความปลอดภัย ทำแก๊งหา แล้วใช้เวลาว่างหาหลักฐานเพื่อที่จะมัดตัวคนผิดไม่ให้ลอยนวล เชิดหน้าอยู่ในสังคมได้อีก

“สวัสดิะนายแม่” เสียงหัวทักขึ้นอย่างนุ่มนวล ทำให้นายแม่ตื่นจากความคิด แล้วพนมมือรับไหว้ บัญจพลหรือต้นอ่อน กะเทยร่างยักษ์ผิวเข้มตาโต จมูกใหญ่ ปากหนาที่ใครๆ ว่าเป็นคู่แข่งแฝดของ มอริส เคย์ ที่ถูกพรากที่พรากน้องนั้น ต้องแก้ต่างให้ตัวเองว่าเธอสวยโดยกำเนิด และไม่ได้เป็นสองรองใครแม้แต่แฝดอย่าง มอริส เคย์ ก็ตาม

ต้นอ่อนเป็นช่างทำผมแต่งหน้าฝีมือดีที่เคยเป็นช่างประจำและเรียกใช้สอยให้วุ่นวานกันมาก่อน จนปัจจุบันต้นอ่อนหันไปเปิดธุรกิจให้เช่าเสื้อผ้า

นางงามเพิ่มอีกหนึ่งอย่าง จึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลาเหมือนเคย เพราะงานภาคีต้องเรียกหาช่างคนใหม่มาเสริม เพื่อให้ทันกับงานประกวดที่บางครั้งคืนหนึ่งก็ชนกันสองงาน

“เข้ามาสิต้นอ้อ”

“ขอบคุณอะ” บัญพลบอกเสียงหวาน พลางบิดกันหย่อนสะโพกในชุดเดรสสีฟ้าลงนั่งบนโซฟาปรับแขนที่ทันสมัย

“ก่อนอื่นต้นอ้อขอแสดงความยินดีเรื่องสิริภัสสรด้วยนะ สะคราวนี้ได้ถึงรองอันดับหนึ่ง คราวหน้าน่าจะได้ตำแหน่งสูงสุดนะอะ”

“น่าเสียดาย ค่ะแน่นอนเสียตอนสัมภาษณ์ ไม่อย่างนั้นคงได้ที่หนึ่งไปแล้ว” เพราะงานภาคีแบบนั้นด้วย ถึงแม้จะผ่านมาแล้วสองอาทิตย์แต่ก็ยังอดคิดไม่ได้ว่าสิริภัสสรน่าจะได้ที่หนึ่ง ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดที่เธอหวังจากเวทีนี้มาก เพราะเป็นเวทีใหญ่ของประเทศ และที่สำคัญมันจะทำให้เธอสมหวังกับการส่งเด็กสาวเข้าประกวดที่มุ่งมั่นมาหลายปี แต่สุดท้ายก็ได้แต่รองอันดับหนึ่งหรือสองอยู่ตลอดเวลา แต่พอส่งเด็กไปเวทีอื่นกลับได้อันดับหนึ่งมาแทบจะทุกเวที จนเธอคิดว่าคงเป็นเวทีอาถรรพ์สำหรับเธอแน่ๆ เพราะเธอเองก็ได้แค่รองอันดับหนึ่งเท่านั้น

“แต่ฝากแสดงความยินดีกับหนึ่งน้องเขาด้วยนะ รายนั้นนะได้ข้างเผือกจากป้าจริงๆ” เพราะงานภาคีขึ้นชมไม่ได้ เพราะไม่คิดว่าเด็กสาวจากบ้านไพร ตำบลเล็กๆ ในสระบุรีจะเป็นผู้ที่คว้ามงกุฎไปครองได้โดยที่ไม่มีใครคาดคิด หรือจะเรียกว่างานนี้มันมีผีสามารถเข้าวินคว่ำถ้วยรางวัลไปครองได้อย่างสง่างาม

“ตอนนี่เพื่อนของต้นอ้อกำลังฮึกเหิมลำพองใจ แต่หนึ่งน้องมันก็บอกต้นอ้อว่าต่อไปนี่จะได้ไม่มีใครประมาทมดตัวเล็กๆ อย่างพวกเราอีกแล้ว”

“ก็จริง ว่าแต่พาใครมาด้วยละ” เพราะงานภาคีก็พยับเปียกไปยั้งหญิงสาวที่ยืนเยื้องอยู่ทางด้านหลังของเก้าอี้ที่ต้นอ้อนั่ง

“ปณิดาอะ จะเอามาฝากนายแม่โดยเฉพาะเลย เผื่อจะเป็นข้างเผือกของนายแม่ สวัสดิ์ซะสิ ให้สวยๆ ด้วยละ” ประโยคหลังบัญญัติหันมาบอกหญิงสาวหุ่นสูงสมส่วนที่เดินมาหาเธอในร้าน แล้วบอกว่าอยากจะทำประกวดนางงามเพราะอยากได้เงินไปใช้นี้การพนันให้พ่อที่ติดเกมฟุตบอลจนหนี้สิน

ลันตัว เธอเห็นว่าหน่วยก้านดีใช้ได้ก็เลยพามาหาอดีตเจ้านายผู้ทำมาหากินอยู่กับวงการชาอ่อนมาตลอดหลายสิบปี

“สวัสดิ์ดีคะนายแม่”

“สวัสดิ์ดี เป็นใครมาจากไหน แล้วพ่อแม่ล่ะยอมมาให้ประกวดหรือเปล่า”

“หนูเป็นคนแถวจตุจักรค่ะ แม่ไม่มี ตอนนี้อยู่กับพ่อ แต่พ่อหนูติดการพนันจะเอาหนูไปใช้หนี้แทน แต่หนูรู้ว่าต้องถูกขายให้ช่องแน่ๆ หนูเลยหนีมาหาพี่ต้นอ้อ เพราะรู้ว่าพี่ต้นอ้อเป็นพวกแมวมองส่งเด็กเข้าประกวดนางงามหลายๆ เวที ช่วยหนูด้วยนะคะนายแม่ หนูไม่อยากอยู่ในช่อง”

“เดี๋ยวก่อน เธออายุเท่าไร” เพราณาเอาเย็บแทรกขึ้น เมื่อทำท่าว่าชีวิตของเด็กคนใหม่จะนำเน่ายิ่งกว่าละครหลังข่าว

“ยี่สิบเอ็ดค่ะ”

“เรียนจบหรือยัง”

“หนูเรียนอนุปริญญาปีสุดท้ายอยู่ค่ะ”

“นายแม่อะ ต้นอ้อเห็นว่าเด็กมันบรรลุนิติภาวะแล้วก็เลยเอามาฝากเพื่อนายแม่จะซัดสี่ขวี่วรรณส่งเข้าประกวด ถ้าเด็กมันได้ดี นายแม่ก็ได้บุญไปด้วยนะอะ”

“ไม่ต้องมาหวานล้อมฉันเลยแม่ต้นอ้อยักษ์”

ต้นอ้อยักษ์ปรายตาค้อนปะหลับปะเหลือกที่โดนค้อนถึงรูปร่างสูงใหญ่ของตัวเอง แต่ยังไม่วายหวานล้อมต่อ เพราะงานนี้ถ้านายแม่ยอมรับก็เท่ากับว่าเธอจะได้กินหัวคิวจากหญิงสาวคนนี้พอเป็นค่าน้ำมันรถ ค่าอาหารที่แะกินระหว่างทาง เพราะต้องขับจากกรุงเทพฯ มาส่งจนถึงนครนายกซึ่งเป็นค่ายใหญ่ของเพราณา

“ก็จริงนี่สะนายแม่ ต้นอ้อเห็นว่าหุ่นของปณิดาก็สูง หน้าตาก็สวยพอจะแต่งเต็มเสริมโน่นนี่นั่นได้ พอไม่ให้นายแม่ขาดทุนแน่ๆ อะ”

“แล้วทำไมถึงไม่ส่งเองล่ะ พามาทำไม ที่ก่อนหน้านั้นฉันอยากได้ไม่ยอมให้”

“แหม นายแม่ขา ต้นอ้อก็อยากลองปั้นเองดูบ้าง ก็ได้อาศัยวิชาครูพักลักจำมาจากนายแม่นั่นแหละอะ แต่แม่ปณิดาคอนี้มันหนีพามา ขึ้นต้นอ้อให้อยู่ด้วยมีหวังโดนพอมันซ้อมละมั้งอะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะพาไปหาหนึ่งห้อง ราคานันกำลังมือขึ้นไม่ใช่เหรอ เดี๋ยวนี้เขาคงไม่ต้องมาเยี่ยมเด็กของจีนส่งเข้าประกวดแล้วละ” เพราะนาทาทบทวนความหลัง จำได้ว่าก่อนหน้านั้นปัญญาพลวิ่งมาขอเด็กไปประกวดตามคำขอร้องของคณาพัฒน์เพื่อนสาวเทียมที่คบกันมานาน

“ที่ต้นอ้อไม่เอาไปให้เพื่อน เพราะเห็นว่าที่นี้ น่าจะเวิร์กกว่า มีส่งประกวดโน่นนี่หลายแห่ง เพื่อนายแม่จะได้จับส่งประกวดหาประสบการณ์ ปรกติก็จะได้มีเงินใช้บ้างอะไรบ้างนะฮะนายแม่”

“เธอก็ยังหวานล้อมเก่งเหมือนเดิมนะต้นอ้อ”

“ขอบคุณที่ชมฮะนายแม่” ปัญญาพลพนมมือขึ้นไหว้ด้วยจริตจะก้านแพรวพราว

“นำมาแล้วคะนายแม่”

บัวตองประคองถาดสเตนเลสที่มีแก้วน้ำหวานสีแดงสดใสใส่น้ำแข็งเกล็ดจนเต็มดูน่าดื่มมาวางลงบนโต๊ะ จึงทำให้การสนทนาหยุดชะงัก

“ทำไมนานนักละบัวตอง ใช้ที่หายเงียบเลย แยกของจีนคอกแห้งกันพอดีกว่าจะได้ดื่มน้ำ”

“ขอประทานโทษค่ะ” เด็กสาวยกแก้วน้ำให้ผู้เป็นนายคนแรก แล้วจึงยกให้อดีตช่างทำผมที่รู้จักกันดี สุดท้ายก็ปรกติที่เธอรูสึกเหมือนเคยเห็นหน้าที่ไหนมาก่อน แล้วดูเหมือนว่าเธอก็ถูกจับตามองจากผู้มาใหม่เช่นกัน

“เอาละ เสริจแล้วก็ออกไปได้” เพราะนาทาทเป็นฝ่ายเอ่ยไล่ เมื่อเด็กสาวยังยืนคอยรับใช้อยู่ตรงประตูของห้องรับแขก

“ดื่มน้ำแก้กระหายกันก่อนสิ”

“ขอบคุณฮะ ไม่เกรงใจแล้วนะฮะ” มือนาทาทคลำแดดยกแก้วน้ำแดงขึ้นจิบอย่างกริดกรายจนเห็นนิ้วก็อยโดดเด็งออกไป

“ถ้าเสริจแล้วก็ขอบัตรประชาชนมาตรวจดูก่อน จีนไม่ยอมรับเด็กโดยที่ไม่ได้ตรวจสอบประวัติ เดียวพ่อธิของจีนเขาจะบ่นเอา”

“ได้เลยฮะ ปรกติหาขีบให้นายแม่สิยะ เหนี่ต้องให้บอกไปทุกเรื่อง”

ปัญญาพลตวัดสายตาค้อน เมื่อเห็นปรกติเอาแต่มองไปยังประตูห้องรับแขกที่บัวตองเพิ่งจะเดินออกไป

“ขอโทษที่คะนายแม่ หยก เอ๊ย! นิดตื่นเต้นกับบ้านหลังนี้มากคะ”

สาวงามคนใหม่หยิบบัตรประชาชนส่งให้เพรานภาจนถึงมือ
“แต่บ้านที่เธอจะพักไม่ใช่หลังนี้หรอกนะ บอกไว้ก่อน ฉันมีให้พัก
รวมกับสาว ๆ อีกลีห้าคนตรงโน้น”

ปณิดารับคำเพียงเบาๆ พลังมองตามมือที่ชี้ไปยังด้านนอกของ
ประตูบานใหญ่

“ว่าแต่คุณนิสบายดีนะฮะ”

“สบายตามประสาหนุ่มโสดนั่นแหละ” คนพูดยกกระดิ่งกระเบื้อง
เซรามิกสีขาวยื่นสั้นเพียงไม่กี่ครั้ง บัวตองก็เข้ามาขอบตัวนั่งอย่างเรียบร้อย

“นายแม่มีอะไรคะ”

“เอาบัตรนี้ไปให้คุณเด่นตรวจสอบประวัติหน่อยสิ บอกว่าด่วนนะ”

“ได้ค่ะ พี่เด่นอยู่พอดี” บัวตองบอกเสียงใส เมื่อนึกถึงคนรักที่คบหา
ดูใจกันมาหนึ่งปี ถึงแม้เขาจะแก่กว่าสิบปี แต่เธอก็รู้สึกอบอุ่นยามที่ได้พูดคุย
กับเขาหลังจากมีเรื่องคราวนั้น

“อย่ามัวเถลไถลคุยกันอยู่ล่ะ บอกด้วยว่าต้องการด่วน เสร็จแล้วจะ
ได้พาปณิดาเขาไปที่บ้านพัก”

เด็กสาวรับปากรับคำรีบเดินแกมวิ่งออกจากห้อง ทิ้งให้ต้นอ้อยิ้ม
หวานจนเห็นฟันซี่ใหญ่สีขาวตัดกับผิวอย่างชัดเจน เพราะเป็นที่รู้กันว่าหาก
ขอบัตรประชาชนเขาไปตรวจสอบประวัติ นั่นเป็นอันว่าฐานะของเธอวันนี้ไม่
เสียเปล่า

“นายแม่รับไว้แล้วใช่ไหมฮะ”

“เขาเป็นว่าวันนี้จะรับเอาไว้ก่อน แล้วก็ขอตรวจประวัติให้แน่นอน
ถ้าไม่เคยต้องคดีมาก่อนก็จะรับไว้ อ้อ ต้องขอตรวจสอบเลขพินิตด้วยนะ ตรวจ
ร่างกายให้ละเอียดว่าไม่เคยมีประวัติติดยามาก่อนด้วย ถ้าพบว่ามึ้กคงจบกัน
แค่นั้น”

ปณิดารับพนมมือไหว้อย่างนอบน้อม แล้วเอ่ยปากว่าไม่เคยคิดจะ
ใช้ยาเสพติดเป็นการแก้ปัญหาชีวิตอย่างแน่นอน

๗
กอก...กอก...

“เด่นเหรอก เข้ามาสิ” พิธีวัฒน์ร้องบอกออกไปจากโต๊ะทำงานภายใน

บ้านพักหลังใหญ่ซึ่งอยู่ในบริเวณพื้นที่กว้างขวางยี่สิบกว่าไร่ของค้ายนางงาม
พรานภา โดยชายหนุ่มใช้เป็นที่ตั้งสำนักงานพรหมพิริยะซีเคียวริตี้แอนด์การ์ดิ
อีกด้วย

“ภัสเองคะคุณธิ” เสียงหวานใสบอกอยู่หน้าประตูทำให้เจ้าของห้อง
ต้องเงยหน้าจากงานขึ้นมาพร้อมกับเลิกคิ้วสูงด้วยความแปลกใจ

“มีธุระอะไร ทำไมยังไม่นอน” ดวงตาคมกริบปรายตามองไปยัง
นาฬิกาบนฝาผนัง สีทึ่มมันเลยเวลานอนสำหรับหญิงสาวในค้ายนางงามของ
แม่ไปถึงหนึ่งชั่วโมงเต็ม

“ภัสมีธุระอยากคุยกับคุณธิคะ”

“เรื่องนายเรื่องยศหรือ”

ศิริภัสสรรับคำ พลังก้าวเข้ามาในห้องแล้วปิดประตูเพียงเบาๆ เมื่อ
เจ้าของห้องพยักหน้าอนุญาต

“นั่งสิ มีอะไรก็ว่ามา ผมมีงานต้องทำอีกเยอะ”

“เออ...” รองนางงามยอดหญิงไทยได้แต่ยิ้มนิ่ง เพราะไม่รู้จะเริ่มจาก
ตรงไหนดี เนื่องจากตอนแรกที่ตัดสินใจจะมาหาชายหนุ่มถึงห้องทำงานนั้น
เธอตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะมาสารภาพรักกับเขา แล้วก็จะให้หลักฐานเพื่อ
ช่วยให้เธอพ้นจากเงื้อมมือนายเรื่องยศ แต่พอมายืนอยู่ตรงหน้าเขาจริงๆ กลับ
ประหม่า รู้สึกว่ามีมือไม้มันแก้งก้างเกะกะไปหมด

“ตกลงมีอะไรจะคุยไหม” คนถามเอนหลังไปฟังกับพนักเบาะหนา
นุ่มของเก้าอี้ทำงานตัวโปรด ดวงตาคมจับจ้องไปยังผิวหน่านวลเนียนที่เขา รู้สึก
ว่ามันแดงระเรื่อกว่าปกติ ร่างเพรียวสมส่วนอยู่ในชุดกางเกงยีนส์เข้ารูปกับเชิ้ต
ผ้าฝ้ายสีเหลืองนวล ผมยาวสลวยปล่อย้วยร่วงถึงกึ่งกลางหลัง ในอ้อมแขนยังมี
แมวตัวโปรดสีเทาที่เขาเรียกว่าไอ้หีน เพราะมันประจบศิริภัสจนหญิงสาว
ตั้งชื่อมันว่าเทพบุตร ทั้งที่เขาไม่เห็นว่ามันจะเป็นเทพบุตรตรงไหน เพราะเท่าที่
เห็นมันไม่ค่อยยอมมาให้ใครจับหรืออุ้ม แกรมยังหยิ่ง เรียกไม่ค่อยมาหา ชอบป็น
ขึ้นมา นั่งหมอบบนกิ่งของต้นพิกุลที่พาดมายังหน้าต่างห้องทำงานของเขา แล้ว
ก็มองมายังเขาอยู่ตลอดเวลา ทำราวกับเป็นพวกแมวมองมืออาชีพอย่างไร
อย่างนั้น

ศิริภัสสรเลยอ้างความเป็นเจ้าของ ทั้งที่มันเป็นลูกแมวที่เขาชอบ

กลับมาจากที่ทำงานตอนเขาลาออกจากงาน เพราะว่าแม่ของมันถูกคนใจร้าย
ถอยรถมาทับจนตาย

“คือภัสไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน” คำพูดของหญิงสาวทำให้พิริวฉมัน
ตื่นจากภวังค์ จึงบอกออกไปอย่างที่ใจคิด

“ก็เริ่มจากความตั้งใจแรกของคุณนั่นแหละว่าคุณจะคุยเรื่องอะไร
กับผม”

“ถ้าความตั้งใจแรกของภัสก็คือ...”

“เรื่องยศ” พิริวฉมันบอกให้เสร็จสรรพ เพราะนี่ก็คำถามที่หญิงสาว
เอาแต่อ้าอึ้ง

“เรื่องยศเป็นเรื่องรองค่ะ ภัสคิดว่าคุณจะสามารถจัดการกับเขาได้
อย่างแน่นอน”

อดีตนายตำรวจหัวเราะอยู่ในลำคอ นี่ถึงนักเปิดเซฟฝีมือดีที่เขา
จ้างทำงานพิเศษด้วยค่าจ้างแสนแพง ซึ่งส่งข่าวมาบอกว่าถูกขัดจังหวะขณะ
กำลังเปิดตู้เซฟ ทำให้ไม่สามารถเอาหลักฐานสำคัญมาได้ ตอนนั้นก็เลยต้อง
ซ่อนตัวเพราะรู้ว่าเรื่องยศกำลังสั่งตามล่า หลังจากลูกน้องรายงานให้รู้ตัว
ว่าโดนโจรกรรมแต่ไม่สำเร็จ

“คุณนึกคิดอะไรอยู่ค่ะ”

คำถามนั้นทำให้พิริวฉมันต้องละจากความคิดอีกครั้ง แล้วหันมา
สนใจหญิงสาวใหม่

“ผมว่าคุณพูดดูระมาดักว่า มันดีกแล้ว แล้วผมก็ยังมึงงานต้องทำอีก
เยอะเยอะ”

“คือว่าภัสรักคุณน่ะ!” ศิริภัสสรตัดสินใจบอกออกไป ทำให้มีอณา
หนักที่กำลังพรมนิ้วลงบนแป้นคีย์บอร์ดหยุดชะงัก ใบหน้าคมเข้มเมยขึ้นสบตา
กับหญิงสาวด้วยความแปลกใจ

“รักผม?”

“ค่ะ ภัสรักคุณน่ะ รักมานานแล้ว รักตั้งแต่ก่อนเข้ามาอยู่ที่นี่ หรือจะ
เรียกว่ารักตั้งแต่เห็นคุณน่ะเดินประจบคุณเรื่องยศในข่าวการเมือง ภัสก็เลย
ตัดสินใจมาสมัครประกวดนางงามกับนายแม่ เพื่อจะได้ใกล้ชิดคุณน่ะ แล้วก็
หวังว่าสักวันจะได้บอกให้คุณน่ะรู้ว่าภัสรักคุณน่ะมาก” รองนางงามยอดพลุไทย

หยุดคลื่นน้ำลายเพื่อรวบรวมกำลังใจใหม่อีกครั้ง จากนั้นจึงบอกความในใจกับชายหนุ่มที่เธอหลงรักต่อ

“วันนี้ก็คิดว่าก็สพร้อมแล้ว เพราะตอนนี้ก็สเป็นถึงรองนางงามยอดพญไทย ถ้าคุณธิไม่รังเกียจ ขอโอกาสให้ก็สได้พิสูจน์ตัวเองหน่อยเถอะนะคะว่ารักคุณธิมากแค่ไหน”

“หมดเรื่องที่จะพูดแล้วใช้ใหม่” คนถูกบอกรักถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา มองหญิงสาวปล่อยเจ้าเทพบุตรให้ลงไปเดินบนพื้นแทน

“คุณธิ ได้โปรดให้โอกาสก็สด้วยเถอะนะคะ”

“ผมว่าคุณกลับไปนอนที่บ้านพักของคุณดีกว่านะก็ส”

“คุณธิ ก็สรู้ว่าว่าคุณธิไม่มีใคร ทำไมคะ ทำไม่ต้องปฏิเสธความรักที่ก็สมิให้ด้วย” ศิริภัสสรถามด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง ในดวงตาเจ็บช้ำกับสีหน้าและแววตาที่เย็นชาราวภูเขาน้ำแข็งจากขั้วโลกเหนือ

“ถึงผมจะไม่มีใคร ก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะต้องรับรักคุณ!”

“ทำไมคะ” หญิงสาวยังมีคำถามอยู่ตลอดเวลา เธอถามด้วยน้ำเสียงแหบโหย ในใจร้าวรานราวกับโดนกรีดด้วยของมีคมจนเป็นแผลเหวอะหวะ

“ผมว่าคุณอย่าหาคำตอบเลยนะก็ส คุณไม่ยอมได้ยืนยันหรือ!”

พิธีวิธมนัจต้องใช้วาจาเชือดเฉือนเพื่อให้หญิงสาวยอมตัดใจ ไม่ใช่ว่าเขาใจดำ แต่ตอนนี้ใจของเขามันมีแต่ความว่างเปล่า เพราะมุ้งมันที่จะโค่นนายเรื่องยศให้หลุดจากตำแหน่ง ที่สำคัญเขายังต้องการที่จะลากคนผิดมาลงโทษให้ได้อีกด้วย

“ก็สเคยดูหนังเรื่องน็อตตั่งฮิลล์ ฉากที่ประทับใจที่สุดก็คือฉากที่จูเลีย โรเบิร์ต อ้อนวอนให้พระเอกรับรัก ทั้งที่เธอเป็นซูเปอร์สตาร์ แต่ก็สเป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่มีความรัก และหวังว่าสักวันคนที่ก็สรักจะเห็นคุณค่าของความรักที่ก็สมอบให้ แต่เวลาผ่านไปก็สก็ยิ่งรู้สึกว่าเขากำลังจะลอยห่างออกไปทุกที เลยตัดสินใจมาบอกให้คุณธิรู้ว่ายังมีผู้หญิงที่รักและภักดีอยู่ตรงนี้นักคน” หญิงสาวสารภาพทั้งน้ำตา

“ขอบคุณมาก ขอขอบคุณที่คุณรักผมได้มากขนาดนี้ แต่ผมยังไม่คิดจะรักใคร” ร่วงสูงล้ำลุกย่นอย่างหนักใจกับน้ำตาบนใบหน้าของหญิงสาว ที่เขาจำต้องเป็นคนใจร้ายใจดำเพราะตอนนี้เขายังไม่พร้อมจะรักใคร จนกว่าจะ

ทำงานสำเร็จลุล่วงตามเจตนารมณ์ที่วางไว้

“ตอนนี้ผมอยากให้คุณกลับไปนอน ทำให้สบายแล้วลืมเรื่องคืนนี้ซะ ส่วนเรื่องนายเรื่องยศผมกำลังหาวิธีช่วยคุณอยู่” มือหนาหนักจับต้นแขนกลมกลิ้งเพื่อจะพาเดินออกจากห้อง แต่หญิงสาวก็เผลอเข้ามาซบอกแล้วสะอื้นให้อย่างเจ็บช้ำ

“คุณริใจร้าย ใจร้ายที่สุด”

“ใช่ ผมต้องใจร้าย เพราะผมไม่อยากทำร้ายคุณมากไปกว่านี้ เชื่อเถอะ ผมไม่ใช่ผู้ชายที่ดีสำหรับคุณหรอก” พิธีวัฒน์ลูบหลังของหญิงสาวอย่างปลอบโยน

“ไป เชื่อผม กลับไปนอนพักแล้วเราจะไม่พูดถึงเรื่องนี้กันอีก”

มือหนาจับร่างเพรียวลมส่วนให้ออกจากแวงอกล่าของตน

“แต่ว่านายเรื่องยศ คือภัส...” ศิริภัสสรยังไม่ทันได้เอ่ยจนจบ ก็ถูกอดีตนายตำรวจเอ่ยขัดคอขึ้นเสียก่อน

“อย่ากังวลไปเลย ไม่มีใครมาทำอะไรคุณได้หรอก ถึงมันจะส่งรถมารับ ถ้าเราไม่ไปด้วยเสียอย่างมันจะมาทำอะไรได้ อีกอย่างสมัยนี้สื่อทุกแขนงมันพร้อมจะขยายข่าวเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว มันไม่กล้าหรอก รับรองได้”

“แต่ว่าภัสมี...”

“ไม่มีอะไรหรอก เชื่อผม ไปนอนได้แล้ว” ร่างสูงล่ำจับต้นแขนของหญิงสาวพาเดินมาถึงหน้าประตูห้องทำงาน เขาเปิดประตูจนกว้างแล้วส่งรองนางงามยอดพญไทยออก

“กลับห้อง พักผ่อนให้สบาย แล้วเตรียมตัวไปประกวดนางงามนานาชาติตามที่นายแม่ต้องการ”

“คุณนี้จะไม่ให้โอกาสภัสจริงๆ เหรอ” ศิริภัสสรถามเสียงเครือ ในใจยังมีความหวังว่าเขาจะเปลี่ยนใจ แต่เปล่าเลย คำตอบที่ได้ก็คือบานประตูไม้ที่ปิดจนสนิท ราวกับจะย้ำให้เธอรู้ว่าโอกาสนั้นไม่มีสำหรับเธอ แม้จะเป็นเพียงแค่แสงสว่างจากใต้บานประตูก็ตาม

“เมี้ยว เมี้ยว”

เสียงแมวเหมียวไต่เตาะทำงานทำให้ร่างสูงล่ำที่ยืนถอนใจกับคำพูดของศิริภัสสรต้องก้มลงจับตัวมาไว้ในอ้อมแขน นึกแปลกใจที่คราวนี้มันยอม

ให้เขาจับแต่โดยดี

“เป็นไง แม่ของแกร้องไห้ซึ่มูกโป่งกลับบ้านไปแล้ว ฉันเสียใจด้วยนะที่รักแม่ของแกไม่ได้จริงๆ” มือหนาหนักขยับลงบนขนนุ่มสีเทาตายเมฆด้วยความเอ็นดู พลังจับปลอกคอสีสวยพลิกดูด้วยความสนใจ และเห็นป้ายชื่อสแตนเลสสีเงินแผ่นสี่เหลี่ยมหนาราวกับมีสองชั้น มันแขวนคู่กับกระพรวนอีกสามลูกเล็กๆ

“แม่ของแกจะชนแขวนไอ้พวกนี้ให้หนักคอทำไมตั้งเยอะแยะนะ”

อดีตนายตำรวจเดินไปเปิดประตูห้อง แล้วเดินลงบันไดมายังชั้นล่าง เขาตรงไปเคาะห้องของลูกน้องคนสนิทเพียงเบาๆ ก็ได้ยินเสียงขานรับพร้อมๆ กับประตูก็เปิดออก

“เจ้านาย ไอ้เทพบุตรมันยอมให้ลุ่มด้วยหรือครับ”

“เออ ช่วยลุ่มเอาไปคืนเจ้าของเขาที่บ้านพักด้วย” คนเป็นนายส่งแมวให้ลูกน้องจนถึงมือ

“อ้าว แล้วเมื่อก็คุณภัสเธอมาที่นี้หรือครับ”

“เปล่า แต่ไอ้เจ้าเทพบุตรมันแอบปีนเข้ามาทางหน้าต่าง”

อดีตนายตำรวจแก้ตัวแทนให้หญิงสาว เพราะไม่อยากจะให้ศิริภัสสรต้องตอบคำถามใครๆ หากว่าเรื่องนี้จะมีคนเอาไปขยายขึ้นมา

“แล้วเรื่องนี้นายเรื่องยศมันขู่ว่าจะส่งคนมารับล่ะครับ เจ้านายวางแผนไว้อย่างไร”

“ไม่เห็นต้องวางแผนอะไรนี่ มันไม่กล้ามาหอรอก มันต้องรู้อย่างว่าเป็นคือการข่มขู่ แล้วเราก็ต้องไม่ยอมอยู่แล้ว อย่าลืมนะเขาเป็นถึงรัฐมนตรีช่วย ถ้ามีอะไรขึ้นมาก็คงใจไปทั้งเมือง”

ลูกน้องพยักหน้าหงิกๆ เป็นการเห็นด้วย ก่อนจะเปิดประตูออกจากบ้านพร้อมกับแมวตัวโปรดของศิริภัสสร โดยมีดวงตาคมกริบของพิริวพัฒน์มองตาม พลังคิดไปถึงหญิงสาวที่เขาได้แต่หวังว่าเธอจะเข้าใจและให้อภัยที่เขาไม่อาจทำตามคำขอของเธอได้ ร่างสูงล่ำเดินกลับมายังห้องรับแขก เขาตรงไปยังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม คิ้วเข้มขมวดมุ่นเมื่อสังเกตเห็นว่าขวดวิสกี้ที่เปิดดื่มเหลือไว้ค่อนขวดมันหายไป!

“ใจร้าย ใจร้ายจริงๆ” ศิริภัสสรพุ่มตัวลงบนเตียงหนานุ่มหลังใหญ่ ภายในบ้านพักขนาดกลางที่เธอพักร่วมกับดารณีนุชสาวงามร่วมค่ายอีกคน เพียงแต่ตอนนี้ออกไปประกวดเทพีลำไยที่เวทีต่างอำเภอ

“ผู้ชายอะไรทำไมถึงได้เอ็นชาร้ายกาจ ใจแข็งใจดำอย่างนี้ก็ไม่รู้” คนอกหักคร่ำครวญสะอึกสะอื้น เพราะไม่คิดว่าจะโดนปฏิเสธอย่างไรเสียเลย ด้วยเชื่อมั่นในความสวย ความสวย ความดีที่คิดว่ามีมากพอที่เธอจะเห็นคุณค่า แต่เปล่าเลย เขากลับมองข้ามราวกับเธอเป็นดอกไม้ที่ตายแล้วด้วยซ้ำ

หญิงสาวจึงลุกนั่ง พลังเอือมหิบบชวดวิสกี้ที่แอบถือติดมาจากบ้านของอดีตนายตำรวจใจดำ มือเรียวสวยดึงจุกเปิดอกแล้วยกขวดขึ้นกระดกดื่มราวกับน้ำเปล่า แต่น้ำเปล่าขวดนี้กลับทำให้เธอต้องสลัดจากนั้นจึงยอมวางขวดลงบนโต๊ะ

“ขมจัง แต่มันก็ยังขมไม่เท่ากับใจเราตอนนี้หรอก” รองนางงามยอดพญไทยเปรยเสียงดัง พลังลูกเดินมายังประตูเมื่อได้ยินเสียงเคาะ

“คุณภัส ผมเอาเจ้าเทพบุตรมาส่ง พอที่คุณธิบอกว่ามันป็นเข้าไปในห้องนะครับ” เต้นศักดิ์ร้องบอกผ่านประตูไม่เข้ามา ศิริภัสสรต้องเม้มปากแน่น เพราะไม่อยากให้เสียงร้องให้ลอดออกไปให้คนข้างนอกได้ยิน เมื่อบอกตัวเองว่าชายหนุ่มปกป้องชื่อเสียงของเธอไม่ให้เสื่อมเสียมากไปกว่าที่เป็นอยู่

“คุณธิ เพราะคุณธิตีแบบนี้ใจคะ ภัสถึงหลงรักคุณ แล้วทำไมต้องใจดำกับภัสด้วย ภัสไม่เข้าใจ” หญิงสาวยังเกิดคำถามอยู่ตลอดเวลา ยามเปิดประตูรับแมวตัวโปรดให้เข้ามาในห้อง เธอเรียกมันว่าเทพบุตร เพราะว่ามันเป็นแมวที่อดีตนายตำรวจหอบกลับมาเพราะความสงสาร กลัวว่าจะอดตาย เธอเลยรับอาสาเลี้ยงดูมันด้วยความรักโดยถือเอาเป็นตัวแทนของคนที่เขาแอบหลงรัก

“เทพบุตรของภัส ทำไมใจร้ายอย่างนี้ก็ไม่รู้” ร่างเพรียวสมส่วนอุ้มแมวตัวโปรดมาไว้ในอ้อมแขน แล้วพาเดินกลับมาที่เตียง

“เทพบุตร แกบอกฉันหน่อยสิว่าจะทำยังไงดีให้คุณธิยอมรับรักฉันแล้วแต่งงานกับฉัน”

“เมี้ยว เมี้ยว”

“แกตอบบแบบนี้แล้วฉันจะเปล่ออกได้ยังไงล่ะ” หญิงสาวปล่อยแมวลงพื้น แล้วเอ้อมไปหียบขวตวิสกี้ขึ้นมามีอีกคร้ง ครวนี้รัชชาติของมันไม่ได้ทำให้ศรัทศรตองล้าล็ก เธอจึงตีมออย่างไม่ยั้งเมื่อบอกตัวเองว่ขอตีมให้กับความชอคร้ายในเร่องของความรัก แม้เร่องการงานกำลังจะรุ่งโรจน์ก็ตาม

“เขาเรียกกอะไรนะ ลักก็อินเกม แต่อันลักก็อินเล็พอย่างนั้นเหรอ”

ศรัทศรเปรยด้วยน้ำเสียงอ้อแ้ จากนั้นจึงเอ้อมไปเปิดไน้ตบูกบนเตียง

“จ่อม จ่อมของน้ำ แกต้องช่วยแก้แคนใ้ให้น้ นะ น้ำแพ้หมดแล้ว แพ้หมดรูปเลย จ่อมตองช่วยน้ นะ” คนเป็นน้ำพรว่ำรำพันทั้งน้ำตา ยามพรมน้ บนคียบอร์ตที่เธอเขียนอีเมลหาหลานสาววัยไล่เลี่ยกันซึ่งเป็นนักกีฬาออลเลย์บอลอาชีพอู่ที่เวียนนา ประเทศออสเตเรีย

“น้ำอยู่ไม่ได้ น้ำอาย น้ำไม่กล้าสู้หน้าใคร โดยเฉพาะคุณน้ น้ำจะมอหน้าเขาได้ยั้งไ้ ในเมื่อเขาไม่รักเราเลย น้ำอายจริง ๆ ยอมหน้าด้านไปบอกรักเขาก่อน แต่สิ่งทีได้ก็คือเขาไล่่น้ำออกจากห้องโดยไม่สนใจเลยว่ น้ำจะรักเขามากแคะไหน แล้วอย่างนี้แกจะใ้ น้ำมีชีวิตอยู่ได้ยั้งไ้ น้ำอยู่ไม่ได้หรอกอายเขาจริง ๆ” คนพิมพ์กำลังขาดสติเพราะฤทธิ์เหล้าที่ตีมเข้าไปแบบเพียวๆ โดยไม่มื่ออาหารตถึงห้องมาก่อน จึงทำให้เมามายมากกว่าปกติ

“แกจำได้ไหม หน้เร่องนีตตั้งฮิลล์ที่ จูเลีย โรเบิร์ต บอกรักพระเอกในร้านหนังสือ น้ำพยายามบอใ้เขารู้แบบนั้นเหมือนกัน แต่เขาไม่ใ้ใจความรู้สึกของน้ำเลยล็กนิต จ่อมแกจะต้องจัดการใ้หาน้ นะ น้ำทนอับอายไม่ได้ น้ำไม่ขอมีชีวิตอยู่ตอบนโลกนี้อีกแล้ว”

ศรัทศรย้งคงคร่ำครวญไม่เลิก และพรมน้พิมพ์ตัวอักษรลงไปอย่างเมามัน ความคิดจากสามัญสำนึกที่ไร้สัมปชัญญะพรั้งพรว่ำใส่อีเมลที่ส่งถึงหลานสาวคนเตียว มันตีมไปตด้วยข้อกล่าวหาที่อีกฝ่ายไม่มื่อโอกาสได้แก้ตัว!

